Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه تر ماښامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

PROPERTY OF ACKU
4382

دکتاب پېژندنه

- o دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
- o شاعر : پیر محمد کاروان .
- o خپروونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه « وفا »
- o چاپ او صحافي : تاپ پرنترزپېښور
- o کمپوزر : عبدالحی سحر
- o لومړی چاپ : د۱۳۷۱هـ.ش دسنبلې میاشت ۱۹۹۲ع اگست
- o شمیر : ۱۰۰۰ توکه
- o نمبر : (۶۹- ۷۰)

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکـــو او هنر مندوګوتو دکمپیوټر له پیچلي مغز نه راوایستل اوکتابي شکل یې ورکړ .

اهداء:

دهغوی په نوم چې دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

بسم الله الرحمن الرحيم

دماښامونو دمهال

يو «کاروان»

ښايي زموږ سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، موږ په تيارو کې زېږېدلي ، په تيارو کې اوسيد لي او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږ اوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(۱) په نوم هر مهال مو يو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تيارو ،دماښامونودمهالونو شاعر دی . زموږشاعر که ربښتيا وايي نود دغو تيارو په هکله به غږيږي ، سهارونه لازموږ لپاره ناليدلي ، اميدونه دي .

اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهيواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلدتياته اړکيږي . زه خو داسې ګنم چې ګران شاعر پيرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پيل کړی او پرماښام پای ته رسولی وي .

پير محمد کاروان زموږ دځوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخوروماښامونو په وړاندې دمقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر څلولی ، دتيارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتی شوی دی او دخيال د رنګينيوپه تالونو کې يې هم خپل شعرونه زنګولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه څېره ده چې دافغانانو د وياړلي مقاومت ډېروشيبوته يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پربنسټ خبرې کوو نوکاروان يې د ګوتو دشمير په لومړنيو کسانو کې شميرل په کاردي .

«له ماښامه تر ماښامه » دپير محمد کاروان د شعرلومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوروستنيو ګلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونود نيټو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه يون دځلا او پرمختګ ډېره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر ګڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نوښتګر کيښونو اوشعري دقت ننداري ته تم کيدلای شو .دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم څو نظمونه هم يوځای کړي دي .

دکاروان غزلې دپښتو نوي غزل له ډيرو ښکلو بيلگوڅخه شميرلی شو . د دې مجموعې ډيرې غزلې به زماددې خبرې درښتينتوب لپاره تاسوولولئ .خو دغه څويې دنمونې په توگه وگورئ :

خدايه دگل کډې يې قــدم قدم کــې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپيـــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما پــه زيــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزيو دتــــښاکــوپنې پتهې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

ياداچې :

گلونه سوي دي اغزي ښکــلوم
خزان ځپلي پــسرلي ښکلـوم
زه دساقې دميونه يم عــــادت
دافغاني گودر منــگي ښکـــلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
د زړه په وينــو آزادي ښکلـوم

دکاروان په آزاده شاعرۍکې هم موږگڼې خوبيۍليدلای شو . د دغو شعرونوپه لړکې يې «قافله » دتمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او «درې ځاځکي وينه »، «ته ... » ، «دپرښتې خوب » ، «څلورتوتکي»، «تعبير ؟» «له وينوترموسکا » او داسې نور يې دنمونه يې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولی شو .

دهغه په شاعرۍکې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي خيال زيات ځرکونه وينو . تا سوزموږ دوطن له حالاتوسره سم دکاروان ديوې غزلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلع وګورئ :

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانونوپه سر
لکه چې پیغلې وي ختلې دماینونو په سر

یا :

ستن مې کړ قلم تاریې غـــــزل غزل
شوم دلیونـــــیو په ګریـــــوان مین
زړه دې رانه یو وړاوجـــــرس دې کړ
ښکلیه اوس به خود شي په کاروان مین

دیو ازاد شعریوه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هیلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلې یاردیدن نه
دناکراروتلو سودپر هرونو ویني ...

دداسې ښایست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو ایښودلوځایونه هم شته · په تیره بیا دهغه دشعري یون دپیل په شعرونو کې به ځینې نیمګړتیاوې هم وینئ · کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم ښایي ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتي افغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپین دسولې مرغان وسول
زماني له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او یا ښایي کله کله زموږ دکلاسیکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقلیدیوه نیمه غزله په کې ولولو،لکه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي سوي لوي زړه ته لـــــــر ارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفو پیچ وخم کې په خوګیریم
یورنګین غوندي سحر د دې ماښـام را
څو به سترې لالهانده کاروان ګـرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یو ګا م را

دغه راز د «سیندوکي » په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره یوخه ورته والی لري ،زه نه وایم چې تری تقلید شوی دی٬ځکه کاروان یو لږ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا یې یوخه ترې اغیزمنه ده .

کاروان ، دافغانستان په معاصر شعرکي دمقاومت دشاعرۍ ډیرې ښکلې نمونې ایجاد کړې او پښتو شاعرۍ ته یې بخښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دخوارلس کلنو را روانو غمیزو (تراژیدیو) ډیره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍ کې دکلیو ، باندو او غریبزو کاروانونو صمیمیت او درنښت پروت دی .

لکه چې دغه صمیمي شاعرتل امید کوي ، له دغو هیلو سره چې دتورتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکې نسلونه ، راتلونکي شاعران یوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سهارونه تش امیدونه نه وي .

زرین انځور

پېښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شیبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نیک مرغه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لیږلم
له خوشبو یې نه ډک دسمال دې راکړ
ددسمال څنډې ته دې غوټه ورکړه
ځواب یې تاسره و، سوال دې راکړ

تامې په زړه کې تنده وکړله
په کې راشنه شول دخمار گلونه
ساقي دې راوړي ډکې ډکې پیالې
چې په کې وټومبې کتار گلونه

تندې مې مات د اضطراب په کانو
څم له زگیرویو نه کورگی جوړم
سرلگومه دسکون په ځنگون
له پرهرونو پسرلی جوړوم

شاړه د ژوند غواړي ابشار دنغمو
دروح دسمال چې په کې ومینځمه
پرېږده چې غوټه یې راوسپړمه
عشق اوجمال چې په کې ومینځمه

خیبر پلازه پېښور ۱۱ / ۲ / ۱۹۹۲

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي
په عاصي ژبه ستاثنا ، راځي درود راځـي
وروخدايا نوسره ، وي ، راځيء چې ښه يې مات کړو
ياغي تندی دی دابه چاته په سجـود راځي ؟
بتان مات شوي دايـازد زلفـوورېم راځـي
سترګې مـووختې چې ګله به محمود راځـي ؟
مورد سپرلوپه غېږکې ښنه خوبونه کړي نه دي
لاپه ګلپا نوکې سـکروټې دنمرود راځـي
ستاد ديدن هرې ښکالوته يې خپمې وهلې
کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

ښاغلی لیونتوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو
ذکر دګلونو به د پرخو په تسپـــوکوو
لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو
تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو
زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو
پټ به دیدنونه دسپوږمۍ په سپینو شپوکوو
غوځې دې کړې ژبې راته مینه خو غوڅېږې نه
یو جهان خبرې به په سترګو په لېمـــو کوو
ځوبه په اغزیو کې دردونه هم نشه لـــري
مست خمارې خوب به دغوټو په بالښتوکوو
څو دیار کوڅوته چې داسترګې په کې تخلي کړو
دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کوو
لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاټول غاټول
عشقه له ښاغلي لیونتوب سره پېښتو کوو

پېښور، دلیکوالو ټولنه ۲۱/ ۲/ ۱۳۷۱

اهداء: زخمي کابل ته.دښاپيرو .وطن ته

تعبير ؟

دغرڅنۍ تيونه
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګېروي يې څه نري نرئ دي
او دتنکو ، تنکو کبليو خولګۍ
په تکو تورو لوغړنووينو تکې سرې دي
چاورشيندلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ايرې دي
په غټو اوښکو کې يې سره رنګونه
لکه دماتوآيينو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرڅنۍ په سترګو
ګردې تاوېږي د پړانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتيدلې غوړګې
خيال يې په زړه باندې نوکارې او پنجې وروي
په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه ګرځي
په سرو بوټيو اوهډوکو يې تېرونه ناڅي
په تصوريې د وريتو غوښو بويونه ګرځي
څوک څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟
بېګا کابل داسې يو خوب ليدلی

پېښور ۲۷/۱/۷۱

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند ماښام په دوو ډیووکې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوځ زړګی مې وګنډه سرخي ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یوېې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو وړمو کې ونغاړه
وړه مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه دریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
دا منجاورخیال مې دسخي جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمینې په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

پېښور حوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکوپرخـــه مې بې گـــله راځـــي
زمـا دگـل کـډې بـه کـلــه راځـــي
تـشې جونـکړې مې دسـترگوپـاتـــې
ورتـه بــه کــلـه ډېـوه بلـه راځــي
بې تــانه مـرارمـان مـــې غـرېـنه کـوي
که مسيحا ورتـه څـوځـله راځـــي
زه يـې ديـاردلاسـه زرېـــولـــه
که مـات کـچکول ته مې خــزلـه راځـي
مــا په زړگـي کـې ورتـه ځـاله جـوړه
خوکـه په ناز ورتـه بلبــله راځــي
د دارکـــړې کې جـوتې څومـره خوند کـا
چې ننــدارې تــه ياره خپـله راځي
زه به لـــه تـنـدې زاره چـاودي ومـــه
دساقي لاس کې بـه جـام هـله راځــي
جرس بـه ډېـر په چــيغوږرېـــږي
ستړي کاروان چې ترمنزله لــــه راځـــي

۱۳/ ۳/ ۱۳٦٥ دنريزې کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سحر په لوري

دګم نامی خلوت کې غلی ناست وم
لکه دغم او د ویرونو ماښام
زما په تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې ښکلي ستوري
په نری وریځ کې وي پټ
دانتظار اغزي مې ستر ګو کې راتلل ماتیدل
ماسته دمیني ترانې ویلې
په وینو سرې ترانې
په ترمو اوښکو کې لمدې ترانې
خو چې ناڅاپه مې سرپورته کړلو
دځنګانه له ستنو
اي زما میني بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالوکې پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو گوتودې زما اوښکې را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوتومیل دستوروګلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

١٩/ ١٠/ ١٣٦٤تني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترږی

دمـــود وترږی درتــه راغلم تـا سخاونه کـــړه
ساقي مستانه هيڅ پېـرزو دې په گـــداونه کړه

ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوستړی
ماستا دحســن پرستـــش کړ تا پروا ونــــه کړه

زما دسترگو په زيـارت کې بلــــبدلي ډيوې
مغروره تا خوتش په شـونډوکې دعــاونه کړه

ته دخپل حسن له نشـو نه راوزگــاره نه شوې
هيڅ دې زما خيرې گرېـوان پورې خنـدا ونه کړه

دزړه ساحــل مې ستا دمينې سمندرتــه ايښی
خو تا دوج کـگړ ساحل په لـــور گډاونـــه کړه

يتيمې هيلې به يتـيمې وړم دگور غــېږې تـــه
مهربــانې خــوږېـــه يتيمو هيلوتــاونه کړه

لکه دشمعې سره اور شنه شې له لمبودې زار شـم
کاروان دلاوريت لکه پتنگ کړ تاژړاونه کـــړه

تني، د نريزې د کلي غرونه ۱۳٦٤

د پسرلي توتکی

په سپينو واوروکې موسکي شول زرزري گلونه

دښکلي لمرد پلوشو گلونه

لکه چې ښېغلي وي تومبلي دمرجانو غمي

دسپين ټکري د پاسه

د پسرلي ورمې د ژمي غېږکې وغځېدې

په مرغېجنونه هيلوراغی مسيح

وحشي گلونو شنې جامې واغوستې

دماليارانو محتاجي نه کوي

زموږ جونگړې ته هم راغلې ښايسته توتکۍ

جوړه جوړه توتکۍ

لکه چې راشي دفردوس له غېږې

دمعشوقې اودعاشق روحونه

زمور انگړکې يې اتڼ واچاوه

اوپه غچ غچ کې يې دژوند ترانې وويلې

رنځورې مورمې ورته څه په مينه مينه ووې

«توتکۍ ستړې مه شۍ ستړې مه شۍ»

توتکۍ خلاصې کړې مښوکې اوغچ غچ يې وکړ

څه په خندا يې ورته ووې چې ژوندۍ اوسې

زما دزړه په تالاشوي باغ کې وتوکېدل

دااميدونو گلان

۱۳۶٤/۱۲/٦ تنې، دتريزي کلی

لیونۍ سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وایمه ژوندۍ سندرې
خووخت مې نه پربږدي په زړه دنیکمرغۍ سندرې

مایې داونکو په شبنم خوبونه وتښتول
ګلونه ګونګ دي وایي نه پسرلنۍ سندرې

یه لیونۍ زمانې ! لږڅه خو په خودشه که نه
روغې سندرې مې چې بولې لیونۍ سندرې

که دلته هلته مې په کاڼو ککرۍ ماتوي
وینې مې وایي په خندا د ازادۍ سندرې

چې دمغرور په زړه داورپه څپرلګېږي نوزما څه قصور
زه خو په زړونولګوم لکه پټۍ سندرې

چې یې د زړه غوربږونه نه وي تش دسر په غوږو
اوریدای نه شي زما مستې غرنۍ سندرې

دا د کاروان د زړه په وینو کې راوزېږېدي
چې په کاغذ یې کړې خپرې دلۍ دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ډیوې

دجنګـونو په دوزخ کې ، جنتـي افغانان وسـول
د باروتوسرولمبو کې ، سپیـن دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون ګلونه وچ شول
اواره نغمې ایـرې شوې، مهاجر بلـبلان وسول
د باروتو ښامارانـو، اسو بلـوکې لمبې پـو کړې
دجونګړو ډیوې مړې شوې ، د رڼا پتـنګان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پیچ وخم کې
لارې پټې په سکـروټو ، د وفا قاصدان وسول
هرارمان شـوژوبل ژوبـل،ډېرې هیلـې هـدیرې شـوې
درڼواوښکو ډیوو کې دسـرووینو ګلان وسـول
شوګیرې اوردې اوردې شوې، شپه دغم په تیارو پټه
دسبا ستورې بربښ نه کړې ،دسپېدو په ګرېوان وسول
په نغمو کې کړیکې کړیکې، ویرپه زیرو بم کې خپوردی
پر دېسیان له ډېرې مینې ، دوطن په ارمان وسول

دمودومودو یارانـــو، یودبل دیدن ونـــه کړ
دوصـــال په تمه تمه ، په لمبـــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره ګو هریږ، بس په یاد دجانان وسول
دګولیو باران اوري، لاله ترمې ترمې پـــروت دی
خپلې پاڼې یې سپر غوړ شوې، هغـه سره ارغوان وسول
هسې نه چې سرېږ لوخ شي ، د ابشیا دشکلې ناوې
وینم خوب اوکه په اوریږ ، سره تکري دالوان وسول
زمانې له خو به پاڅه ، دوجدان غړونـــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افـــغاني جرس فریاد کړي، ځې کاروان دشهیدانو
نورڅوك نه دي دلته هلته ، دیوې موربچیان وسول

۱۲/۱۲/۱۳۶۵
تهنې

د غزل په څنګ کې

دغزل څنګ کې ګلونه ږدمه
پښتون ماښام ته مشالونه ږدمه
دتوروشپوشيبو اوږدې به نه شي
لمروې په سرېې سهارونه ږدمه
ميني له زړه نه مې پټې کړه لرې
يارته دسروويښو خالونه ږدمه
د ژوند څولۍ مې ډکوم له ګلو
څم په اغزوکې قدمونه ږدمه
که په مرۍ مې يوه سلګۍ وي پاتې
لابه په ژبه ستا نومونه ږدمه
ساقي زماپه تنده مه څوربږه
زه نورو ترږوته جامونه ږدمه
عشق مې په دار کې سرته داسې ويل
په تادحسن امېلونه ږدمه
لاله تصويريې په سينه لګوه
په لوغړن ځيګر دا غونه ږدمه
راځه کاروانه دتيارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمه

سرطان ١٣٦٥

ګمنام شاعر

څو مره چې لوېدلی له نظر د زمانویمه
دومره جګ ختلی دغزل په مناریمه

لړخومې دارونې زړګی دزړه په سترګو وګوری
لال یم خوله سترګو نه پټ شوی په ایرویمه

حسنه لږموسکی شه چې پانوس مې شي په اوښکو جوړ
هسې نه ایره شم وریت دعشق په سرولمبویمه

وخت یمه داغلی خوهرداغ مې له خندا نه شین
پټ په تصورکې دلاله په لوپټو یمه

نه مې شي لیدلای پتنګان په محلونوکې
څراغ دیتیمانودجونګړودتیارویمه

څومره چې غزل مې په سرووینولمبېدلې دي
دومره ژوبل ژوبل دجفا په کتهارویمه

نه درځم باغوانه دمنت ګلان دې نه غواړم
زه آزاد بلبل دجګو غرود سرد رویمه

مړمې کړه مرګیه خونغمې به مې ژوندۍ وي تل
زه خو یوکاروان دترانو اود نغمویمه

۱۳۶۵/۴

غرځنی ګل

غرځنی ګل یم غرځنوته خاندم
اوبېرسرولېونوته خاندم
اوسېږم لرې د دنیاله سترګو
وختونوپټ کړم دهرچاله سترګو
دلوړوغرونوپه لمن کې اوسم
دخپلووینوپه کفن کې اوسم
ډیوې مې بلې دشبنم په پانوس
رانه چاپېروي دبلبلوجلوس
خاندم دمیني ترانوته خاندم
اوبېرسرولېونوته خاندم
وایي ابشارراته دمینې نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمۍ مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شال
نسیم مې وزنګوي ورووروپه تهال
سحرمې مخ مینځي د پرخې په مۍ
غلی راویښ شم دشپونکي په شپېلۍ
دلمرزرینود ردانوته خاندم
اوبېرسرولېونوته خاندم
غرنۍ پېغله راته غلې ګوري

په ښکلوسترګوراته ښکلې ګوري
په تورپېکي کې مې ټومبلي نه شي
تهمت دمینې په ځان وړلی نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپاڼو په شان زړه یې ښوري
زه یې دسترګوائینوته خاندم
اوببرسرولپونوته خاندم
دشپې له دبونه تښتېدلی نه یم
دخواږه بوی په ژبه غلی نه یم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
خوچې ژوندوځوي زمانو ته خاندم
اوببرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که ریژولی یمه
مړ نه یم بیا راټوکېدلی یمه
دیوه ګم نام شاعرداستان یمه زه
که نن یم پټ سبا عیان یمه زه
دګلومیربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانیانو ارمانوته خاندم
اوببرسرو لپونوته خاندم

تنې د چورکونډي ځنګل لمن ، اسد ۱۳۶۵

داوښکو ګلونه

ماوې چې ښکلی پسرلی راشي
د انتظار ځای به وصال ونیسي
ماوې چې ستا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهاردښکلاګانورنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخاراشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټووشیندې
زما دسترګوبه تیاره ځنګل به
دخنداګانودېوې و وروې
ماستا د غاړې د ښکلا په خاطر
دېنوګانو په هرتاروپېیل
دښکلو اوښکوښکلې ښکلي ګلان

(c) kitabtoon.com: The Digital Library

ماوې چې راشې ستا په غاړه به يې وځړوم
دغه زما دپاکې مينې يوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونيوه په ګوتوکې دمينې شهباز
دزړه په تارتارېې نغمې خورې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۰/۱/۱۳٦۵

وعدې

ستا وعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي

نن مې منصوري جذبې وخت پوره کړې
وکړه ننداره په دارکـــې ښــخې دي

وینې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکـــې ښخې دي

تا ته به امېـــل ترې جوړومــه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي

بیابه مې نغـمې پټې دزړونـــوشي
اوس دګم نامې غبـــارکې ښخې دي

ته چې دکاروان زخمــونه نــه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

۱۹/۹/۱۳٦٤تنې د نریزې کلی

دجنون پراوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکره
دې سوي چمن کې دګلونو تخم وکره
پرېږده چې دسترګوپه پانوس مې ډيوې ولګي
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکره
لړمې دازخمي ځيګردمينې په اوروداغه
راشه لاله زارکې د داغونو تخم وکره
ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماته په قدم قدم دغرونوتخم وکره
هريواسوېلی به دنسيم په ځای ورولېږم
وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
ډک مې کړه له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
ستوني کې مې خوږ دسرودونوتخم وکره
عشقه چې کاروان مې دجنون پراوته ورسي
راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

د نريزې کلی
۳/ ٤/ ۱۳٦٥

غوښتنه

دزاهد په کاڼو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسرووینوپوخال وای ، دتندې په غېږکې پروت وای
ګرم عشق وای ویلې کړی ، دګودراوبوکې حل وای
پښتني لېوکې جګ وای، دمنګې په غېږکې پروت وای
چاپه څنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لګولی
لوغړن سوی ببری وای ، دکودې په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوګی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
چې دمینې مړاوی ګل مې ، په سرووینو راژوندی وای
خیر دی زه دې ځوانیمرګ هم ، دمرګې په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخوږغزل وای ، له سلګې سره سلګې وای
ګرځېدای په ژوبلوزړونو، دځګېږوې په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هېـــرشول
زخمونه مې دېرولیدل گلونه رانه هېـرشــول
دحسن دگلـــونوسترگې دکې دي له اوښکو
دعشق دبلــبلانو آوازونه رانـــه هېرشـول
دژوبل زړه په وینو کې مې ترې ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه دک جـامونه رانه هېرشــول
اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
راځه دزړه طــبیبه مرهمونه رانه هــېرشول
تیارې راته خورې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هېرشـول
دژوند په باغ اوبن کې دباروتو بوی خورشـوی
دگلودعطرونو کـاروانونه رانـــه هېرشـــول
دوریت احساس په غېږکې مې کاروان دسلگوپروت دی
آشنا یه دخـندا دک غزلـــونه رانه هـــېرشول

۲۵/ ۲٤/ ۱۲/ ۱۳٦٥

دنریزې گلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــــه

هغه ترخه مې شول خواږه شعـــرونه

شونډودې رنګ څکه دوینو واخیـــست

دزړه په وینو مې وو سـره شعـــرونه

لکه ماشوم غوندې دې وتخنـــــول

چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه

راشه امـبل يې کړه د دنګې غـــاړې

په ګرېوانه مې دي پــراته شعـــرونه

چې يې طواف ووستا دمخ په شمـــع

شول دپتنګ غـــوندې لمبه شعـــرونه

لکه مسیح مې په شـــعرونه راشه

ګوندې ژوندي مې شي دامړه شعرونه

لړدبخـيل نـــظرسخا خـــو وکړه

چې دکاروان شي مېلمانه شعـــرونه

۱۳٦٥دنريزي کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې یې سرخي خوره شوه

×××

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا وړلمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولۍ کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پتۍ په غبرګې پروت یمه

زه ژوبل غزل یم دسلګۍ په غبرګې پروت یمه

مینه مې دشمعې په تنکۍ لمبه ماتیږي نـــه

زه یاغي پتنګ یم دسپرغۍ په غبرګې پروت یمه

څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم

غلی نن سبا که دغوټۍ په غبرګې پـروت یمه

حسن رانه تاوکړې سپینې لیچې دبنګـړوډکې

خیرکه د دارونو دکړۍ په غـــبرګې پـروت یمه

ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب

اوس هم د پښتو د درخانۍ په غبرګې پـروت یمه

پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ

هسې داسې غلی دچرګۍ په غبر کې پروت یمه

دیو دتورو شپوته بـه دوړانګــوزندۍ واچــوم

زه دآسمانونو دسپوږمۍ په غبرګې پـــروت یمه

۱۲/۱/٦٦دنریزې کلی

ورو ورو راځـــــه

ورو ورو راځه چې په گلونوکې ونه ښويږې
دلېونوپه ژوبلوزړونـــوکې ونه ښويـــږې
طبيب آشنا پټې دمينې لـــگوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونــــه ښويږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لـــر
شغلې د ژوند راوړه قبـرونوکې ونه ښويږې
راته په خوب کې چې راوړې داميدونو غنچې
پاځه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه‌ښويږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې نــاوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويـــږې
چې ترې زړونه شي خړوب ساقـي دتږوترو
نوردمړو په نظرونـوکې ونــــه ښويـــږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والـــوزه
دغلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويـــــږې
اې دفردوس له رنگينو جوړې محبوبې زمـــا
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږې
تپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينـــو
راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويـــــږې

۱۳٦٦/۱۲/۷ تپې دوړې‌خيسوره بانډې

ښکلیه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکـــلیه لمره گلا ن وشینده
غېږدتورو شپوکې سپین سحره گلان وشیــــنده
تېرې دغمونو دویرونو شپې غمگــــینې کــړه
وشړه کینې اوکـــرکې زړه مـــرکز دمینې کـــړه
دغه جنگ ځپلې دژوندون لحظې رنگیـــنې کړه
راشه پــــسرلیه مــــروره گلان وشیـــــنده
باغه ! دکوثرمۍ ته دگـل جـــامونه ونیـــــسه
تاندې غوټۍ واکړه په غندل جامـــونه ونیـــسه
هرتږې بلبل ته په مـــنگول جامونه ونیـــسه
گرمه دبلبل چې شي سندره گلان وشیـــــنده
خاوروکې پرتې دهریتیم اوښکې ښکلوکې دي
گل نه خطا شوې راپـــرېوتې په اغزوکـــې دي
نورېې غبرکې وینمه ډیوې په هدیروکـــې دي
خدایه ! په دې هره مرغلره گلان وشیـــــنده

اي ورکي خندا لړد سلګوپه غبرګي وخـــانـــده
وچي شونډي ښکل کړه دغوټوپه غبرګي وخـانده
راشه دپرهردوينو سرو پــه غبرګي وخانــــده
راشه د دردونو درمــانګـــره ګلان وشيـنده
پربرډیءچي دا وچي خانګي وغځيږي تانـدي شي
ښخي دکبرډيوچي په سروګلوکي مراند ي شـــي
حسن دپيغلوټوټه صحراکي لوګی سپاندي شي
والوزه نسيمه جادوګره ګلان وشيــــــنده
مينه کي مجنون چي دليلادر شل ته ورســي
وخاندي زخمي زړه دلاله ګـوګل ته ورســي
خوچي دغه ستړي قافـــلي منزل ته ورسـي
پاکي آزادۍ په لــره بــره ګلان وشيــنده
پربرډیء چي فردوس نه لنډلاسونه د پرديـوشي
خيري ګريوانـونه سـره تـول دلبونيـو شي
مور د کاروان زړه د آزادۍ په خوږو ميـوشي
راشه ښکـليه وخته بختـوره ګلان وشيـنده

۷/ ۱۲/ ۱۳۶٦/ تنهي دنريزي کلی

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
گل مې دزړه سوی دی مشکینې وږمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبو کې چې افغان وینم
وینې د مجنون لښتې لښتې په بیابان وینم
نن خود لیلا هغه غنچه پیکی پریشان وینم
ماسره سلگۍ دي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
ځ یر آزاد سرونه په زندۍ په غرغرې پراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنگان په سرو لمبو ایرې ایرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه میلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
پریږده تغزل عاشقانه اورندانه خیاله
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خیاله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشیانه خیاله
ښنوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
واورۍ نړیوالو خپلواکې اوازآدي غواړو

مارچې دلستونې وي نه خپل اونه پردي غواړو
کاريې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
ويښ شه د ايشيا زړګيه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

څوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
څوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
څوبه مې پراته دمالګې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنګېزه دسرووينوويالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ډېرونندارې وکړې زمادوينودارو ته
دا شراب دوينو به مې زهرشي اغيارو ته
کاڼي به کباب زما دغوښوشي خونخوارو ته
نورې مې د زړه په سيخ پېيلې ټوټې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالګينې دي
ځي دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
نوربه په کې څه وي د کاروان د زړګي وينې دي
مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳٦٦

ډالۍ

ساقي که ستا ساغرله میوډك دی
څه ! زماستونی لـه سلګیو ډك دی

ته وایې راشه خوزه خنـګه درشم
لاچې محفل دې لـه پردیـو ډك دی

داوښکو پـرخه مې نسیمه یوسـه
دمینې ګل مې لـه سپرغیوډك دی

پرېشان اوربل ته او پرېشان پښکي ته
دزړه کـودی مې له ببریـو ډك دی

د دیدن ترې به ماړه شې څنـګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګـیو ډك دی

زما دژوند پـه بڼ خـزان راغـلی
بس ګورسـتان مې له غوټیـوډك دی

لاله صفت ته دې وزګـارنه یمه
دلتـه تـهتر له مـردکیو ډك دی

ښکلیه نظرته دې لوګی لـوګی شـه
زمـاغزل لـــه سپېلنیـو ډك دی

چې کله خاندې نوډالې بـه دروړم
ځیرې ګرېوان مې له غمیو ډك دی

کاروان پـه پښو کړې دتناکو پـښې
څــه که منزل یې له اغزیوډك دی

۶۶/۶/۲۹

اختر

اخترخوخاندي په کټ کټ تېرېږي
خودازموږنه ولې پټ تېرېږي؟
ښکلي فردوس راته دوزخ جوړشوي
دژوند لحظې مې پاس په بټ تېرېږي
ولې به نه چوي زړګی دبلبل
چې په ګلونو کې ګونګټ تېرېږي
هغه زړګی چې څلېده لکه لال
اوس يې په سرښاماران غټ تېرېږي
اختره وبخښه خندلی نه شم
زما په ويرکې هرمېلټ تېرېږي
تاندې تنکۍ هيلې شوې خاورې ايرې
ځې جنازې يې مټ په مټ تېرېږي
داهم انصاف! دی ناروغ ونه ليده
طبيب په خوا د روغ رمټ تېرېږي
شنو ترانو ته يې لږصبروکړۍ
کاروان په اورکې لټ په لټ تېرېږي

۱۳۶۶/۳/۸ دکوچني اختردوهمه ورځ تني وړۍ خيسوره

دغه ښکلی پسرلی دی

په پټکي ګلونه ، نه شته — په اوربل ګلونه ،نه شته
څولۍ ډکې له اغــــزودي — په منګول ګلونه ، نه شته
په کوڅه ګلونه ، نه شته — په درشل ګلونه ،نه شته
ديارانو اودوســــــتانو — په محفل ګلونه ،نه شته

دغه ښکله پسرلی دی ؟
دغه ښکله پسرلی دی ؟

دبامونــو په ســــرونو — کودي مات دي دبريو
دبروتورې غنچې دي — لــــګيدلې په ګوليــو
په ګودرکې پيغلې نه شته — نه شرنګا شته دينګريو
ځيرې ويرې ګرېوانونه — دي دعشـــق دلېونيو

دغه ښکله پسرلی دی ؟
دغه ښکله پسرلی دی ؟

بلبلان سورې په غشو — ژاړې ژاړې په نغمو کې
له مست زرك ده جوړې ورکه — چې له جوشـــه وهي کـــوکې
دګيګړګلونـــــه ژاړې — په کـــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مروردی — شپېلې ډوبه په سلګو کې

دغه ښکله پسرلی دی ؟
دغه ښکله پسرلی دی ؟

دهجران تیارې چاپېره　　دوصال له رونې مشال نه
دباروتو ماران تاودي　　دبوډۍ له رنګین تال نه
دېرواوښکو آرام وړی　　له سروسترګودغزال نه
عشق په زړه باندې زخمي دی　　لرې پروت دی له جمال نه

دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دشنېلیو په شنه غېږکې　　دسکروټو سورباران دی
پاڼې پاڼې دي ګلونه　　لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی　　دزخمي زړګي داستان دی
عجیبه ده عجیبه ده　　پسرلی راته خزان دی

دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دګلونو په صحراکې　　دکوچیانو کېږدۍ نه شته
شرمول یې چې ګلونه　　هغه مستې کوچۍ نه شته
چې اوښان به یې مهاررو　　لېونۍ شین خالۍ نه شته
له نظره کړې شین سترګو　　له داغ روغې غوټۍ نه شته

دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی؟

چې مې چادزړه له خم نه　　مې دوینو دي زېښلي
دهغې په څربه خېټه　　سره اوروونه لګېدلي
دوزخونو مې فردوس نه　　پسرلي دي تېښتولي

دوزخونه به رنګېږي ماخوبونهٔ دي ليدلي

دغه څنګه پسرلی دی؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

چې ګلـــونه په کې کـم دي چې زخمونه په کې ډېردي

چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کی ډېردي

دخندا تـش پاتې نـودم دی فريــادونه په کې ډېردي

دوصــــــال دنيا تــالاده هجرتــونه په کې ډېردي

دغه څنګه پسرلی دی؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپســرلـــودی پسرلي به راژوندې شي

دزړه وينـــه به تـاريـخ ته ښکلی خال پاس په تندې شي

افغانان به سره خـپل شي تېتې سترګې به پردې شي

لېوني کاروان ته بيـــابه ليلاجوړه آزادي شــــي

پسرلي به را ژوندې شي

پسرلي به را ژوندې شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه ښکلیه راشه
زه سلام درته کوم ته مې بادشــــاشه
دبې‌نــواغزومــې پــرخه درتــه راوړه
خادمانو تــه دې ګله په خـــنداشه
په پردو چړو مې زړه ټوټې ټـوټې دی
مینې راشـه په زخمـــونو یې دوا شه
دسبا باده غـ‌ټې په زړه زخمــې ده
پټ په غوږکی ورته ووایه چې واشـــه
خدایه کبرکړې زوال دیزید یانـــــو
وینه وچه په دوهمـه کربلا شــــــه
دیتیم ژړا خوعرشــــــه پورې لاړه
دوطن مورې لاس جګ کړه په دعا شه
مجنونان به ترڅوګرځي سرګــر دانـه
ازادی له خندا شنه شه شـــــالیلاشه
دسپرلوقاصــده وشیــنده ګلـــونه
دفردوس منـظرې جوړه په صـحراشه

دوطن چمن مې لولپــــــه لمبه شــو

خدایه ورکه دبــــاروتو اژدهــــا شــــه

اوږدې شپې مې په ژوندون باندې خورې دي

دســـــبا گرېوان کې لمــره په ځلاشـــــه

ارمانونه مې په خـــــاوروکې پراتــــه دي

په مزارېې یـــاره راشه مسیـحا شـــــه

یه په زړه ظالمه حـسنه خبرنـــه یـــې ؟

مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه

په وطن چې دوحدت نارې خـــورې شـــي

دابلا دځـــانــځانی تـــــالاوالاشــــه

چې ښکلاته دې جهان گوته په خوله شي

بیـــــا سینگاروکړه اوناوې د اېشیا شـه

بیاکاروان مې که دژوند په مرگي لوټ شي

خیردی یوځل خوپه ژوند یاره زمــــا شه

۱۳۶۷

موسکی شه

موسکی شه ستا حضورته مې سلګۍ راوړې دي
داوښکو ډکې سترګې مـې ډالۍ راوړې دي
منګولْ کې راځه واخله دازما دزړه ربــــاب
يوځو مستې نغمې مې لـبونۍ راوړې دي
دځنو په تيارو به دې ډيوې ولــــــګوم
ګلونو دارمان مې سرې غـوټۍ راوړې دي
زړګی مـې تخنو ي لکه ماشوم يې خندوي
سپــرلي راته ورمـــې دآزادۍ راوړې دي
سړه به مينه نه شي لاتوده به وي تــوده
سينه کې مې جانانه سرې سپرغۍ راوړې دي
خبرنه يې ختنه؟ باروت کړې باروي
آهوراته بياسترګې غرځنۍ راوړې دي
ليدلی مې دی خوب خويم په ويښه په خندا
جانان مې دزړګي کورته کېږدۍ راوړې دي
کاروانه ګونډې تنده دې شي ماته دمودو
ساقي وايې پيالې مې ځنډنۍ راوړې دي

۱۳٦۷/۲/۲۳

دتيوغرونه دزېړکمر دښتو په لمن کې

دمهاجرفریاد

کاشکې چې یوځلې مې ښکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې

هغه پرون به چې گلونو ورته کړې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې

مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وي خیرې ویرې دکوهکن لمنې

دژوند په ناوې به سبا وروروم گلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې

سترگې مې ستا په لورې وختې خوگرم نه یمه
دغر څنو سترگې خوځاري دختن لمنې

دوخت قارون مې په گوهر داوبنکو نه مړېږي
تر ې ډکوي سحر، غرمه د ماښتن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقیق وورېدل
ورته حیرانې دي له ورایه دیمن لمـنې
دادهجرت خرې خېمې به تروصاله رسي
آخر به پلنې کړي دګلوپه لمن لمنې
سوي چمن ته به سپرلی درنګینیوراشي
پېغلې ورمې به ډکوي له یاسمن لمـــنې
فضا به بیاشي مسته مسته په نغمو دمینې
بلبل به ډکې کړي په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خېږولې دي اینې داوښکو
په کې ځارې آشنایه ستا دخوږ دیدن لمنې

۲۵/ ۲/ ۱۳٦۷ تنې

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخموريمه منګولې په پيالې ولګوه
په سپين سبا وروغزوه لاس دپلو شو
دژوند تياره ماښام کې لمې ديوې ولګوه
مجنونه ! که ليلا غواړې را ځه «راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خيمې ولـګوه
ګرېوان دې راته څيري کړه.خپل وسه داډالى
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګـوه
مضراب دخوږې مينې شه زړګيه دکاروان
په چوپو ربا بونو کې نغمې ولګـوه

۱۳۶۷/۳

تاته راغلم

تلوسه مې يوړه دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډيوه شوه تاته راغلم
تتيدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غوندې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مسغل و
زمامينه پښتنه شوه تاته راغلم
دزړګې په خم کې ځاځکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پياله شوه تاته راغلم
ماساتله پته مينه پته نه شوه
دخوشبوغوندې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګوابښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغلم
دهجران غشي يې نورزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
يوکاروان دارمانو مې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

۱۵/٤/٦٧

غزل

ساقی سوي لوي زړه ته لږارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را

ستا دزلفوپیچ وخم کې بــه څو ګیریم
یو رنګین غونډې سحرد دې ماښام را

وخته ډېري دې د زهرو پیالې راکړې
څه خوسرې میکونې شونډې دګلـفام را

چې مې زړه بنکې وکړي ټټرپـرېږدي
ډک دمینې په دې مرو سترګو سـلام را

شاعران مې چې الهام له نغمو واخـلي
دشاعر حسن ښښتنه څه الـــــهام را

ځوبه ستړی لالهانده کاروان ګرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

۱۳٦۷/٤

آزادي ښکلوم

گلونه سوي دي اغزي ښکلوم
خزان ځپلي پسرلي ښکلوم
اوښکې کرم چې په کې شنه شي گلان
دخاورولاندې بوزغلي ښکلوم
دیارکوڅه کې لېوني مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له زړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړگي ښکلوم
حسنه ! له عشق نه مې گیله مه کوه
چې ببرسري لېوني ښکلوم
زه دساقي دمیو نه یم عادت
دافغاني گودرمنگي ښکلوم
خوب غرځنې شورانه وتښتیدو
دچاپېریال آه وزگېروي ښکلوم
نادان کاروان به یې غزل گڼي خو
دزړه په وینو آزادي ښکلوم

٤/١٣٦٧تنې دتریزي کلى

یوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموریم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغــــیارونه بې بــاکه ، په ډګر جــانان ته راغــلم
که هرڅویم اوښکه اوښکه ، نوره هیلوراسـره دی
یوامېل یمه جوړېږم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
دیوسف(ع) خوشبو کمیس یم ، ړوند یعقوب(ع) بینا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښایسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ،ښکلی ، ښکلی ، چې یې بدنظر، ونه خوري
وي ! چې مایې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، ددیدن راو تو کیږي
دارام دریاب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلرشغله یم ، په جګ غره راو اوښتمه
رقیبانو ته سورا ورشوم ،چې ستاسره پېزوان ته راغلم
یوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
یوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغــلم

۱۳/۱۲/۶/۱۳۶۷ تنې دنږیزې کلی

گله درځم

دژوند په بڼاخ کې دزړه گل یمه شوکوې مې ولې
بیا به ارمان کوې دشنه پسرلي گل خونه یم

زمانې ښکلوته مې دردکړه سیپلنی خودې کړم
ایله چې سترګې تورروې په ما کجل خونه یم

زړه مې پښتون دی چې ببلتون ته میلمستیا ورکوي
رقیبه پوی دې په جفا یمه پاګل خونه یم

دتکیه ستنه شه بدنه دیتیم دکورګي
ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه یم

خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
ګله درځم هغه کاروان یمه بدل خونه یم

۱۳۶۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مېلمه نظرته مې موسکي شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډك دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
لېونی مې دشیرینې په سربولي
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۲۷/۱۰/۱۳٦۷

دوطن مینه

زخم دزړګي مې له مرهمــــه ځي
اوښکې مې په تا پســــې صنمـه ځي

بیا دهجرتو نو قافلې راغـــــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي

یا الله چې حال به یې د روح څه وي ؟
څوك چې له مونس اوله همد مه ځي

بل یې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له ګا ونډه اوله چمه ځي

دودیې دباروتو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي

مینه دوطن مې لکه سیوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي

داخومې کاروانه دزړه وینې دّي
څوك وايي چې رنګ مې له قلمه ځي

۱۳۶۷/۹/۳/۴

زمی ۱۳٦۷ «دهغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنګ قصاب » دسالنګ په لاره کې نوډي شپېسوه افغانان واړه ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي لوکورونه يې وران کړل.

په کابل څه تېرېږي ؟
په سالنګ څه تېرېږي ؟

زمهريرمېشت ودکابل په جنت
تالا والا وهغه زېب اوزينت
چې له ښکلانه يې کيسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سينې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي گلونه
سخته يخنۍ کې رپيدل رژېدل
اودتورسروله ببروسرو
دمرگ په سختو اوياغي سيليو
دژوند تکري لاندې ترپښوپرېوتل

دوړو توړو چيغې پورته وې خو چا اوريدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو ميوشنې پيالې کړ نګيدې
ډک ډک خمونه تشيدل ، تشيدل
دوريت کباب په سينه
تېره سيخونه پورې هورې وتل
هيڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوريدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دميو پيالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادي شويلو نسونه تش شول
افغاني وينوته له ترږو سرو ږونو څخه ني
دميګ جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
نارې سورې شوې چې موږ ډېروږي يو
جوړې لښکرې شولې ګډې ودې
دسالنګ لاره شوه په شويلو ډکه
دهريو توپ له ميل نه غم وريده
پاس له اسمانه جهنم وريده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دښین سترګو سترګې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مین (.....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سېځي
دژوند تنکۍ تنکۍ غوټۍ هم لکه سپاندې سېځي
دسپینو واورو په ټکري پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې ټوټې ټوټې زړګي پراته وو
لکه دښکلي بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګي
اوس ورنه ړنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځي ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږي
په شا راګوري نه ارم پربېږدي
په حریص زړه باندې لوی غم پربېږدي

ژړی ١٣٦٧

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
راباندې ښنل نوي غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړي وي څه شل جامونه
ګلونه هسې هم ګلونه وګلونه پرېږدئ
سپېره اغزي هم راته ګل ګل کېدل
الماس دېرخې يې په څوکو ځلیدل ځلیدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
لکه صفا رنګین ښکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزیدلوځانګو
یویو راتلو او کېناستل کېناستل
په دې فردوس کې مې لاڅو ګامه اخېستي نه وو
لاستړې روح مې ارام کړی نه و
چې یوې غمجنې سوې لوې کړیکې
رانه رنګینې نشې یووړې یووړی وبوږنیدم

داحساس لاس مې لکه پاڼه غوندې ورپیده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړیکه
دقافیو رنګین بڼکي مرغان والوتل
دمسرو ځانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه یودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشوبدل
هغه خیالونه خندیدلي شول ټول وینې وینې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسین وي په سینه خوړلي
دیزید یانو غشي
*نورنوڅه وو خو اثرو
ددې سوې لوې کړیکې
چې مې زړه شوې چوونه
ژوبل ژوبل لیکې لیکې
زماښکلی کلی پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې یې ځوانان وو راټول شوي
لکه هېرچې شي یتیم نه
ټول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سروو

ددې کلي په لمن کې
بس په ځنګ دهديرې کې
چې جنډې دشهيدانو
رپيدې لکه کوترې
غزيدلی يوه لاروه
تکه سپينه لکه تکه سپينه لېچه
دهجرت دقافلوېږووښکل کړي
په زرواره قدمونه
خولاهغسې پرته وه
ښکلول يې قدمونه
دمـينو دمهجورو
دپښې يبلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
يوزلمی پښه په رکاب و
سره اورسوی و ، کباب و
کوريې رنګ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و، لرې پاتې
په زړګې يې ګرځيدلې
دخپل کلي ګودې ماتې
سترګې سرې لکه ډيوې يې

هدیرې ته واړولې
سرېې پورته کړجنډوته
بیایې ټیټ په احترام کړ
څه دعایې وویله
یو ناڅاپه یې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ یې وویل په زړه کې
خدایه شکرچې خندا هم لاژوندۍ ده
سترګې برنډې برنډې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلې
زړه یې خپل کلې ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټیوپه باغوکې
لټونی لټونی ګرځې
کله شین شي له خندانه
له ژوندې یارسره کېني
یو ناڅاپه بیا غمجن شي
له زخمي یارسره کېني
کله وژاړي په کړیکو
دشهید جانان په قبر

ډیوې بلې کړې داوښکو
اوکتاریې په مزار کړي
زړه یې ډېر وګرځیدلو
دخپل کلي په ګودرو
لکه تږی مرغه بیا بېرته راستون شو
مالیده چې دتېر پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دکلي هریو ځوان ته
او په کړیکو کې یې وویل
" عالمه یو تریل جاربږيء
مادمجلس یاران لیدل چې خاورې شونه "
چو یې وویل اواس یې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعرپه دووآهنګونوکې راغلی دی .
۳/ ٤/ ۱۳٦۷ تنهې دنریزې کلی

خزان ته!

وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼې پاڼې ګل نه زار شمه
ستا په تښتېدلي رنګ مـین یمه
ای ژیړه خزانه راته وخانده
ای د رنځورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولی ژیړې نرۍ پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونګړو رپېدونکي ډیوې یادې شي
جوړ مې له احساس نه شي یاغي پتنګ
ساه واخلي ژوندی شي په څرخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره ګنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رڼو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلېو جنډه
زه یې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې ګل په څېر شعرونه وشیندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې دیتیم غوندې څېرې نه شم
زار دې له سپېر ویاغي بادونو شم

نه دي د چنار زريني پاڼې دا
پورته په آسمان کې چې ګډا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
ښکل يې کړه په شونډو داسمان پاڼه
وليکل شعرونه ليوني شاعر
اې دليونو ښيري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونوکې
ژېړ زېبښلی ګل يې دا غزوپه خنجرونوکې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي کړيکه يې
اوښکه يې سلګۍ يې دخندلي زخم ځړيکه يې
اى ديوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۱۳۶۵/۷/۲۶ تني

ساقي نه

ساقي دکه پیمانه را واړوه
غرقې سترګې مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښخې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
میخانه کې کوثري اثرپیدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددیدن یمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پیغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبي
داتسپې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مخ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
یوغزل عاشقانه راواړوه

۱۲/ ۹/ ۱۳٦۸ تنې دنریزې کلی

ژورکوهی

لکه دسروتنکو گلونو په وړوکې باغچه
لـه پـــاسه بـم راشــي
اوپه کې وکینې په خپلو اوسپنیزوپنجو
یو ډېرتیاره اویوژورکوهی
په دې ژورکوهې کې
هغه تنکې هغه پی مخې گلان
چې دمـین بلبل خوږو نغموته
لاډسپړلې نسیم په نازناز نخولي نه وي
هغه تنکي هغه موسکې گلونه
دلومړنی تنکی موسکا په غېږکې
دخپل ځیگرپه وینو ولمبېږي
مرگ یې دژوند کږه ژور کوهې ته ولېږدوي
اودمین بلبل په ستوني نیمه خواشي پاتې
دخپلې تاندې تنکی مینې نیم بسمله نغمه
داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
له تکو تورو وینو ډک یو ډېر ژور کوهی
په کې غرق شوي ارمانونه امیدونه زما

په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هيلو
دبنو گانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هرسلواغه کې راځي
دښکلي ياردېدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونووينې
که هرڅو چيغې اوناري ووهم
زمادا ډك زړگوتی
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشيږي کله
په درد مين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
يتيم فرياد ترغرشه ورسوم
يولېونی شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبيه کړمه زه
درنگ له ډکې مشوانۍ سره
دشعر قلم ترې ډکوم خوازه شعرونه ليکم
گوندې دچا په زخمي زړه ونوباندې
لکه دزخم پټۍ ولگيږي

۶۸/۱۲/۱۹ دتنهو دنريږي کلی

مه گوره

زړه نو ته هم گوره اشناتش مخونه مه گوره
هسې نه خطا شې کاغذي گلونه مه گوره

ښکلیه که دمینې او الفت سره دې مینه وي
مینه ښکلوه خوتش اوډك جبونه مه گوره

داغنکه خمار دی چې په سرجا مونه وارووې ؟
کوم ساقي ویل دوینو ډك جامونه مه گوره ؟

تاکه د خلیل عزم پیدا کړو نو گلزار به شې
ژبې دې را باسي دنمرود اورونه مه گوره

نه خوپسرلی یې نه خواوښکې وروولی شې
څه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره

دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران گالي
تکه توره زاغه سترمن باغونه مه گوره

وخته یو یادگاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دشکیدلي گریوانه تارونه مه گوره

ته چې د زړگي ډیوه کې وینه بلوی نه شې
مه راځه دعشق د خوږارمان قبرونه مه گوره

زه دلبونیو له کاروان سره راغلی یم
مست قلم مې گوره دا ځیره لاسونه مه گوره

تنی دچور کونډي دځنگل لمن ۱۳۲۸/۹/۲۷

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم
یم لېونی چې ترانې جوړوم
مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون
څله داوښکو زولنې جوړوم ؟
دښو غشي به دې ټيټ شې راته
سترګونه یر ندې پښتنې جوړوم
بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
له خط اوخال دام اودانې جوړوم
نه شته توبې لش په نامه توبې دي
ساقي ویل چې میخانې جوړوم
یار مې په خوب کې غم سلګی چې وکړې
داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړي زهر مولي

افغان زړګي نه پیمانې جوړوم

له پښتون عشق سره مې و کړه وفا

خویـه دیدن تـه بهانـې جـوړوم

زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم

له سپینو ستورو آئینې جوړوم

ګل مخیه ستا په یاد اوښېږم په کـې

داچې اغزو نه کا شانې جـوړوم

تا لاوالایې کړي کاروان دسلګو

یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳۶۸

وینې

کرې یې تمامې دا نګورو دبا غونو وینې
نن دساقي په جام کې وینمه دزړونو وینې
پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونووینې
خونن دې شکل نه کړې دشونډوپه سرونووینې
چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
چارانه لوټ کړې درنګینو غزلونووینې؟
سپرلی خونه یې دسپرلوپه وینو ولمبیدې
قاتله ولې تویوې دسروګلو وینې
دسالار وینې دچنګېزخېمې ته نه رسیدې
اوس تویوي دلالها نده کاروانـــونو وینې
چې دکباب مزه یې ګډه شي په کیف دمیو
په سرو لمبو کې پخوي دځیګـــرونو وینې
راشه جهان راپسې پس له مـــرګه مه لټوه
هغه دی قی مې کړې ویشتلیو فریادونو وینې

څه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوې مې خورې ورې په ډېرو وطنونو وینې

دوصال ناوې راشه خال که په تندي لګـــوې

هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وینـــې

په خدای وبر برېم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي

سل اوزر څاڅکي نه دې څې په ملیونونو وینې

خود به کاروان دمرثیو او دویرونو شمه

پولادې غشي تویوي دارمانونو وینې

۱۳٦۸میران شاه

اسویلی

دا گناه مې وه چې تا ته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کاڼوولو لېونی شوم
غرځنی غوندې په کومه رانه لاړې
بېر سری په غروګرځم غرځنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
ستا دیدن ته سترګې سترګې اوزړګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چېر ته زه که راژوندی شوم
راشه مه وېربېږه ګل مې داوربل کړه
دا خوهسې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربانده
په سینه به دې زنګېږمه ځونډی شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخي او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وي چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غواړمه وایې لرې لرې
دشیدودسر پېروی یم تنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولي
زه له زړه نه راوتلی اسوېلی شوم

١٣٦٨

پسرلی راځي

چې ډېوه مخې بهار موسکی راځي
دماښامونو مخ رونې راځي
دزړه کودې کې مې ساتلي ورته
په تور پېکي به يې بيری راځي
راځې فردوس نه دښکلاپرښتي
په خوږ وطن مې پسرلی راځي
روغو دمينې احترام بې وکړي
دجانان درته لېونی راځي
مهجوربلبل به تنده خود ماتوي
دګل په لاس کې کندولی راځي
پرون چې مات و دجفا په ګاڼو
په غنچو پټ هغه تندی راځي
له پاسه غږراځي چې سرنه شي وړی
دابشيا زړه نه چې پوردی راځي
د آزادي په ننداري هم شي
په سريې نن نسبا تکری را ځي
له ګل غوټو نه به مچکې واخلم
خير دی که پوندوکې اغزی راځي

ښکلیه که اوس مې وېښ کړې عفوه غواړم
بیا به نه درد اونه زګېروی راځي
ګرويږ راويښ دا مېدونو كاروان
دزړه جرس کې مې شرنګی راځي

۱۳۶۸ تني دتريزي ئلي

غوښتنه

څومره دې له خدايه په باربارغواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره گرځم»
خلکو دجنت غونډې ديار غواړم
بيا چې غرځنى گلوکې ورغړي
سوو لوو دښتو کې بهار غواړم
ډېر په تنها يى کې بوړنيد لي دي
جوړ په هر گودرلنډى بازار غواړم
مرم دچتو ژنيو په اتڼ پسې
چيغې د قربان اويکه زار غواړم
سترگې مې چې ډکې له گوهرو دي
زه خو دينارنه غواړم ديدار غواړم
ورک خواره ياران چې سره بيائومې
پټ په تورو شپو کې سپين سهار غواړم
داغ نه يې مچکې چې بورا واخلي
مسک په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وېښېږي
زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم

ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم

داچې دغزل ځیگر مې وینې شو
وینې یې سر خې سحا په رخسار غواړم

نور په ناسور زخم غشي وړی نه شم
اوس ورته دمینې پرستار غواړم

ورك به مې كاروان په ډیرو لاروشي
زه ورته یو لار اویو سالارغــواړم

۱۳۶۸/۱۰/۱۷

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سباتېرېدم
سوراسویلی شوم چی په سیمه داشناتېرېدم

دژوند صحرا که وه اغزنه خودګل په ارمان
زه دتنها کوپه پښو کې په صحرا تېرېدم

دمحبت کوڅه کې کاڼي په تندي وریدل
خامخا زه به لېونی وم په خندا تېرېدم

عشقه دا څومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم

دیار دسترګو په زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړه مې په نذر کې و ایښی په دعا تېرېدم

زړګي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنګاتېرېدم

دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
د ا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟

چې وریت مې ولید دېونو په لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم

ستړی کاروان وم خوپه خوله مې داد عاوریده
خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

۱۳۶۸/۵/۱۳ وږمه خیسوری

داوبنکو سپرغی

لړمې د رېبر کړه د لمبود لوپتو په لمن
پتنګان تل کوي ځوبو نه د ډیووپه لمن

زما دزړه په وینو ښکلی شوي خونخواره ا شنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننګوپه لمن

په تېرې زړه مې کوثرې سترګې راوروه
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن

راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو دیدن
پترې لګیرې تل دماتو کچکولو په لمن

ټوټې ټوټې زړه مې راټول کړه چې یوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزي تړه یې دکمڅو په لن

دغمازانو په خندا بـه لمبې ولـګوم
سپرغی داوبنکو بلوم دا سو بلو په لمن

بتانو زیری مې دربانډې ابراهیم به راځي
بیا به پراته وی‌ء دړې ورې دکعبو په لمن

لکه شهید چې دګلو نو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګوروګلو نه دسپرلو په لمن

حسنه په قدر دې یوازې لېونې پوهیږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیگا مې خوب کې وچې ځانګې په ګل پتې لیدې
سبا به سپینې لېچې راوړې دبنګړو په لمن
د آزادۍ لیلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوینو ځړکـــــــدې که ځرګندشو دنغمو په لمن

پېښور کبابیان ۱۳۶۹

دآزادۍ شمعې ته

دآزادۍ شمعې بلېږه اوځلېږه راته
په تکو سروشونډو موسکۍ شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمينې يوليوال پتنګ يم
زړه مې لوګی شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مين يم
ستا په رڼا مين يم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پرېږده
پرېږده آرام وکړم
خوږابدي آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر ګوټ باندې يې ورپوه
دسرو اوښنولمبو رنګينې جنډې

دزړه کېږدۍ

مادااحساس په دښته

دغزلونو دګلونو خواکې

د زړه کېږدۍ درته خوره وره کړه

ته په کې اوسه زما مسته زما ښکليه ياره

په تورو څنو کې کتار لګوه

زمادښکلو غزلونو ګلان

چې دشپې ستوري درنه وشرمېږي

کله ناکله دکېږدۍ لمن کې مخ راباسه

له تکو تورو اوږدوڅڼونه يلدا جوړوه

دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه

دومره خوږه شه راته

لکه په شونډو ديتيم وې غځيدلې موسکا

خو ... يوه خبره زما هم ومنه

دلته به اخلې قدمونه خودمينې په نوم

ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې

ددې کېږدۍ مراندې به وشوکوې

خداېږو دځان په خاطرنه وايم

بيابه دناز خوبونه چېرته کوې؟

٢٤/٨/١٣٦٨پېښور، صدربازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموسکاساحل ته

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانوټو په سر
لکه چې پیغلې وي ښې ختلې دماینو نو په سر
گلپاڼو غبرګ سره ورکړي پاچهي شوه دګل
نسیمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
مین بلبل دهجران غشو په سینه ویشتلی
خوب یې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندې ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
ساقي سپرلي دی راڅه تاوشو دخمونو په سر
زګېر ووکې څکه نوم دښکلي په وار وار یادوم
دعشق سرودېې مالیکلي دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وایي دچوپتیا په ژبو
هغه ګېډۍ ګېډۍ ببري ددبوالونو په سر
راځۍ منګو لو کې غنچې غنچې ګلونه ورکړو
هغوی چې کاږي ورووې دبهارونو په سر
خدایه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
څپې څپې شو دسرواوښکو دسیندو نو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله ښیښنه په کــاڼو مه ولــه
دا پاکه کعبه په کاڼو مه ولــــه
تږي پاتې تږي دي زاهـده پـــام
ډکه میکده په کــاڼو مه ولــــه
څله یې یزدان تــه په سلګو لیږي
ښکلی پرښته په کاڼو مه ولــــه
جام کې دې دوینو رنګ ګډکړی دی
اې ساقي !توبه په کاڼو مه ولــه
خدای په غزلیزوګوټو جــوړه ده
پوه شه در دانه پـــه کاڼو مه ولـه
پربرېده چې د ژوند بوراپرې وناڅي
دا دګل غنچه په کـــاڼو مه ولـه
چیرته بـــه کاروان دپټنګانو ځي؟
مړه به شي ډیوه په کـاڼو مه وله

پېښور   ۱۳۷۰

غزل

کړې ورې چې په اغزوکې ويالې وبهيدې
د ګل تصوير پسې رنې ائينې وبهيدې
سرخې دې مسته اننګو کې شوه چې اوروانځلم
زماله زړه نه دسکروټو چينې وبهيدې
ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې ميخانې وبهيدې
شپه به په نن سبا کې ښکلې سبا وزبرروي
لکه شيدې دشپې له تيو سپېدې وبهيدې
دپتنګانو دکاروان تنده يې ماته کړله
دموم لښتيو کې چې پيغلې لمبې وبهيدې

پېښور ۱۳۷۰

زما د روح د منارې په څوکه

سپرې وږمې چې په لمدواوعطر جنو گوتو
د گل غوټيو ډ ډې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوړ گې په يو تاند پېغلتوب وغزېږي
او د مين بلبل له مستې شرابي نغمې نه
حمل واخلي
چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
دوچو وچو خزانونوپه اغزنوزړونو
ارغواني اورونه ولگوي
چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
دتاك په رگ رگ کې دمېو خزانې لټوي
چې د آسمان په شنه درياب کې لامبوزنه سپوږمۍ
لکه اروا ديوې شهيدې پيغلې
په نوراني منگولو
دشنه داوني له شنې څولۍ نه ښکلي سپين گلونه

درسولانو دایمان غوندې مهين ګلونه
د چامـينو دوعدې په بورږ نېدونکې څمکه

وورږي

چې دسپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ويلې شوی سېلاب وبهوي
او دتيارو دفرعونانو طلسمونه يوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنيو په خېرو سوځوی
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰زمی

نريزې تنې

دوږمویدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه ما مه شوکوه
زماله تاندو گل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرېږده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته ماسته وزردبورامه شوکوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پولادي پنجودزلفویلدا مه شوکوه
دڅکو سترگوزیارتونه دې لیدلي کنه ؟
دچا سپېڅوشونډوکې پته دعامه شوکوه
دغوټو زنې په شنه خال یې چړې مه لگوه
دښکلاتوب له پاچهۍ نه پاچامه شوکوه
هجرانه پرېږده چې دیارکلي ته ورسېږي
له مینانونه دمینې سودا مه شوکوه
دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوټۍ ووهي
دغریبانو له اوږدو شپورنها مه شوکوه
چې یدرگه یې دوږموځي له کاروانه سره
دغزلونوځانگه گل ښه ده دامه شوکوه

۱۳٦۹/۱۱/٤ پېښور

پېغله شوګیره

چې دخمارپه کاږو زړه لکه ښيښه ماتيږي
مابسم الله په ښنلو کړې ده توبه ماتیږي
شوګیره پېغله شوه ارمان ته ځي په سره ډولۍ کې
وینې یې قی کړې دمشرق په ښنډوشپه ماتیږي
بیاراته ولي دغزل غزال دنازپه غشو
کړه وړه په کرشمو لکه لینده ماتیږي
دعشق ساحل غېږکې نیولې نه وي بیا ودانګي
ښکلې دسيندمسته څپه ده په ستنه ماتیږي
نسیمه ته خودخزان دسیلۍ چم مه کوه
غوړګې دګلوبارپه شادي په بانه ماتیږي
خودبه دخيال په تشولېچوياندې سرلګوم
دلبونۍ پېغلې بنګړي غوندې ، وعده ماتیږي
زما په ځيرې ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتیږي
په سرېې واچوۍ ملګرو دغزل پوړنۍ
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتیږي
ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غېږکې نیسه
چې یې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتیږي

۱۵/۲/۹۱ پېښور

د نور چينه

که دمينې يونظردې په ماوشي
وچ زړګی به مې دنوريوه چينه شي

جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
پرپرده پرپرده چې لېمه دې په ماسره شي

خدای خبردی چې دې موړپه ديدن شمه
مګرداچې که مې ټول وجود لېمه شي

داوربدوښهوپه شپه کې مخ ډيوه کړه
هسې نه شوګير وهلې به ړانده شي

ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه
محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي

دداغونو پسرلی ته مې لړراشه
چې ځيګرمې لاله زارغونډې لمبه شي

دعدم په لوري درومې په موسکا شه
چې دهيلو کاروانونه راستا نه شي

ډیوه مخیه پتنګان دمستې مینې

ښکلوي دې که هرڅو سوې سکاره شي

ښکلیه لږخودساحل غاړې ته راشه

چې جذبات مې لکه سیند څپه څپه شي

خندوي به مې کاروان داوښکو هاله

چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي

مستغني به مې کاروان له بدرګوشي

دجانان دنظرغله دې زما ملـــه شي

٢٤/٣/١٣٦٩

دهنداروماڼۍ

هلته په بڼ کې وه ولاړه دهنداروماڼۍ
هغه چې خدای وه جوړه کړې دښکلا په ګوتو
په دې ښکلوکې ښیښه یې ماڼۍ کې
یوه له نوروکه سپوږمۍ اوسیده
یوه رنګینه دیناګۍ اوسیده
کله به ی هارد سپینو ستورو په ګرېوان زنګیده
کله به ی ټال د سروغوټو په ګلستان زنګیده
په دې ماڼۍ کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې
له دې ښکلوکې ښیښه یې ماڼۍ نه
د پسرلي ورمو ځولۍ ځولۍ عطرونه یوړل
له دې ماڼۍ نه چا مینو له دیدنه لیرېز
پترې وهلې کچکولونو یوړل
خودا ماڼۍ دغه رنګینه ماڼۍ
چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینې په نوم
په غزلیزو ګوتو
چاد کینې په کاڼو وو یشته ذرې ذرې شوه
په دې ماڼۍ کې اوسیدونکې سپوږمۍ
تندرونوونیوه تیاره شوه
د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه ډیوه شوه

۷/ ۸/ ۳/ ۱۹۹۱ پېښور

رنګين سفر

موږ له تڼاکو زړونو
پښتونه پښې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې منډې وهو
پردو قدمونه دلحظوپه اغزو
اوموږپه ښکلو مین
ښکلي په ګلو مین
په پسرليو مین
دپسرليو مینانوته ګلونه راوړو

* * *

موږدرنګين سفررنګين ملګري
دپسرليو مینانوته ګلونوپسي
داوږده خوب اودچوپتيا کلي ته ورسيدو
زموږپه کلي پرښتې رپوي
سپينې اوښنې وزرې
موږدرنګينو پسرلو ښکالوته
غلي غوږونه ایښي

۲۵/ ۴/ ۱۹۹۱پېښور

دنظرکدې

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
تشې جونګړې يې تنها شي پاتې
داسې زما دسترګو
جونګړې تشې پاتې
ستا دنظر مغه د دوو شپومهاجرې کډې
خدای خبر چېرته لاړې؟
زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې
چوپه چپتيا ده تنهايې ده په کې
ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې
د هربانه په څوکه
ډيوه داوښکو په سلګو سلګو ده
زما ژوندون خوبې تا
تياره ماښام دی لا اوردېږي سبا کېږي کله ؟

په دي تيارو به سحر کله راځي ؟
ستا دنظر کړې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کړې خو ، به
ډېرې شيبې په رنگينو واړوي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
ډيرې ليندۍ به ورته گړې شي په زيراوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو گلان
په يوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوگداز
له مطربانو اوربدلای نه شي
نو دنظر کړې دېزر راوله
زه به دستر گوپه جونگړوکې بيا
د ښکلواوښکو گلان وروم
ته دنظرد ډيو و
يولوی کاروان راوله

۲۴/ ٤/ ۱۳٦٥ تني د چور کونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مينې

څنګه درځي خوآه چې ښنې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
په زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې ورېمې دګل تناکې دي
يټ په کې دحسن آيتونه ژړيدلي دي
ښکل يې کړه په ورو ورو سيپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلې سپوږمۍ دنور تيلې
سغ دتورروشپو دی چې ډيوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غويمڼ د پولادي آسونو څله دی؟
نه وينې ؟ ړانده دي؟ چې کو څې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو خېمې ټک وهه
مينې مهاجرې دي خېمې د ګل تــناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپین کچکول

مړدي کړم ساقي په تشو تـشو بهانـــو
اوس مې په کفن کې پټوه دپيـــمانـــو
ګورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومــه دخمـــارلـــه زولـــنو
جارله تخيل لکه مـــاشوم مې نـــازوي
سريې زما ايښې داشـــنا پـــه څنګنو
راشه سپين کچکول له شنې کړکۍ رازنګوي
مااوتابه وړي لـــکه دستـــورو ددانـــــو
وخت يې ويرکې واغونډي دغم تورې جامې
بس چې افسانه شي د ديوو د پـــروانـــو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلي عزرائيل
اخلي رانه وروورو ستړې روح په ترانـــو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خيبرپلازا پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې سندرې

شرنګا جاري ده اولا چوپه نه ده
دلېونیو په باغې مړونډو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړي شرنګ نه کوي
په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
لکه کوچني ماشومان
په زړه کې پټ دشرنګېدوالف ، بې ، تې یادوي
یالکه شنه توتیان په ښکلو څانګو
ناست دي پستې پستې نغمې یادوي
خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زموږ پنجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
دانښایسته ښاپېرۍ
تومبې ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره
دزولنو په پولادي ذهن کې
سپینې سندرې کري
له مسته شرنګه یه کړی،کړی،شي
دلېونیو دمړوند زولنې
په سپینو لېچوکې به شنه بنګړي ټوپونه وکړي
لکه توتیان په ځانګو
شرنګا به بیاجاري شي
دشنوبنګړیو شرنګا

۱۳۷۰/۱۱/۲

دپرخو تنې

تنې د پرخو دغوټې تیـونه وتـــخنول
پستوور مولکه ماشوم گلـــونه وتخنـــول
چېرته مـین شو په شیرینه ښایسته پسرلی
په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت میني دبلبل وزرونــــــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپېرۍ په زنه ږدي خالونه
بیاسرېبرو لېونو زخمونه وتخنول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارگولۍ وروي ؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچندنې رباب مطرب تارونـــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې وروي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنـول
دتورو وربځو په ژړا پورې یې وخـــندول
لمرپه نوکارو دبوډۍ تـــالـــونه وتخـــنول

حوت ۱۳۷۰پېښور

زبره وینه

دزړه په سرمې دي خوړلي دهجران تبرګي
په سرومې سره کړل دوصال دتصوراننګي
دروح په پاڼه مې په زبره مهاجره وینه
په لبونیو او په شاعره وینه
دعشق په پاکو تورو ولیکله
دخپل جانان دابدیت سندره
دخدای سپېڅلي خلیفه ته دالفت سندره
لامې په زړه کې زبره وینه پاتې
لکه دزبرو زعفرانو په څېر
چامې دزړه له مشوانیو نه قلمونه ډک کړل
له شکرانو نه یې جېبونه ډک ګړل
ساده سینو ته په غوره اودرنه شکرانه
زما دزړه په زعفرانو تاویزونه لیکي

۲۷/ ۲/ ۱۹۹۲ پېښور/ خیبر یلازا

ټلوسه

زمونږه مینه دجنون سرحد ته ورسیده
اوزمونږزړونه دکبانو غوندې
په وچه ژوندنه شي کړای
مونږدانګارپه سریوخوب لیدلی
اومونږ دار په سریو خوب لیدلی
څه شو یوسف څه شو ؟؟
ها ښکلوورونو ځورولی یوسف
هغه په څا کې غورځیدلی یوسف
هغه زمونږه دخوبونو پاچا
غواړو دښکلو خوبو غوټې ورته وړاندې کړدو
اونظرماتي ته یې زړو نه لکه سپاندې کړدو
چې دتعبیراود مانا په ګوتو
کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې
زمونږدسوولو زړو نو غوټې
زمونږمینه دجنون سرحدته ورسیده
اوزمونږزړونه.دکبانو غوندې
په وچه ژوند نه شي کړای
دلبونو خوبوجانان غواړو
دمینې ورکې قافلې ته یو ښاروان غواړو

زموږپه زړوکې نه ځا ییږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستې زلیخا په شانې
ړدې دمستیٖ اود خمار ګامونه
دیوېې باکه پېغلتوب په درشلٖ
اودازموږدتلوسو زلیخا هره شیبه
ښکلي یوسف ته دوې ملالې سترګې
دسوال ځولیٖ غوړوي
خوهغه ښکلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهیدلی غرڅه منډې اخلي
اودحسینو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندې کوټې خلاصیږي
دزلیخا پنجوته
تش دیوسف دکمیس
څیرې لمنه ورځي
اودحسین یوسف دڅیرې لمن
په هرپوتار کې غځیدلي بربښي
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوینو
یو څو رنګین تارونه

۲۲/۲/۱۹۹۱پېښور، بورډ

دګل پاڼو پټۍ

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه يوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وينو دارې
د يوې ډ يوې شوې ستا ډيون دلارې
ته بې پروا تېرېدې
زما په خوادې يوه موسکۍ کتنه هم ونه کړه
خوزه په تايم مېين
هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مينې توهين
توبه توبه کله کيدای شي د مينو په دين
ما د د ردونو په نيلې ستا بدرګه کوله
دتنهايۍ په لويه دښته کې مې
يوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکيوګوتو
ستا په دې کلك اوډېرين زړګي کې
دخوږې مينې تخم وکرلو
ستا په ځېره کې انقلاب راولم
تاته يومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزيو لښته وسوځوې
اود تيارو داوږدو څڼو لاندې
دسپين سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپاڼو پټۍ ولګوې

۹/ ۱۰/ ۳/ ۱۹۹۱پېښور

اختر په کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورك دلبرپه کیسه نه پوهیږي
رانه خندا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
په پېغلو سترګوکې دمینې کرشمې لټوي
دنړیدلي وچ ګودر په کیسه نه پوهیــږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبیږي
خولیونی دمات ساغرپه کیسه نه پوهیــږي
ملګرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
یارمې پاګل شودنظرپه کیسه نه پوهیږي
چې مې کچکول کړې ورته سترګې موسکی ولې نه شو
شکلي مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
کاروانه خو به ګیله من ګرځې لږداخوواوره
بې قدرڅوخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

۴/ ۱۳۶۹ داخترشپې ورځې، تنې، دچورکوندې څنګل لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندي ګلونه

سترګې دې پرېږده چې شيندي ګلونه
ډېرمې يادېږي داژوندي ګلونه
ستا دکږو ښو په شپول کې راګير
لکه اغــزيو کې قيدي ګلونه
زه دجانان ددر په کاڼو مـين
پرېږدۍ چې ښکـل کړم په تندي ګلونه
په تورو څڼو کې يې ډېـرلګــــوه
شــــته مې دزړه په مات کودي ګلونه
نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبــابـــــــه راوړې د ريدي ګلونه
ډېرې وعدې دې پــــه بـانه وخوړې
په کــار مې نه دي دار دي ګلـــونــه
کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
چې دادچا دغزل دي ګلــــونه

۲۵/۳/۱۳۶۹

داشنا هینه

سحرمابنام یې په سوالونو غواړم
ښکلي اشنا په زیار تونو غواړم
لکه شبنم یې منت بارشومه زه
گل نه مچکې په لعلونو غواړم
ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
بهاریه څه کړمه بې تانه صنم
زه خو رونق دبهارونو غواړم
مین زړگي مې وچ کودي نیولی
بیادې په ډکو گودرونو غواړم
په ورځ مې هېرنه یې باور دې و شه
په نیمه شپه دې په نفلونو غواړم
چې په کې ستامینه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پرهرونو غواړم
راشه چې خوله په خوله دې وړینمه
څو به دې کیف له تصویرونو غواړم
چې مې څپې په هرغزل کې وکړې
لکه شراب دې په مو جونو غواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به یې چېرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مینه ترې وایستله
زړه یې سوری په خنجرونو غواړم

۱۳۶۹/٤/۲۲

اهدا: زمورډکلي یوې بورې مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن یې په یوه ورځ شهیدان شول .

دوه څاڅکي اوښکې

له یوزړګي نه راوتلې دوې ټوټې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوې دشهیدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دځیګرپه وینو سرې پرتې دي

غوارې چې پورته فریادونه عرش ته ورسوي
دخدای(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننګوکې یې ډیوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهیلو هدیرې پرتې دي

چیرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې
چې په ماتم کې یې دسروګلو غنچې پرتې دي

په دې ډیوودیرې لمبې دبپلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې رندې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندې راته
نورپه کې څه دي دخواره وطن کیسې پرتې دي

د خوشالۍ ټکرې ترې یوړل دهجران سیلیو
دهیلو ناوې دي بربنډې بې پردې پرتې دي

خدای(ج) خبر ولې یې اسمان په زړه ماتم وروي ؟
لکه خېمې دمهاجرماندې یې پرې پرتې دي

دجهان ترورپرې دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله ترې دي خوترو ته چینې پرتې دي

۱۳۶۹/۴/۵

دترو ساغر

دزړه شیشه مې چې په کاڼو ستمګرماتوي
ولې له ترونه دمینې ډك ساغرماتوي ؟
دنظرماتې سپیلنی ښومه دعشق په لمبو
رانه تاویږي دي که یارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټۍ پته ده دشپوپه ټکري
مین بلبل سره به سترپه سحرماتوي
ګوری پیزوان یې درمانګرشو د زیښلوزړونو
په ښکلو وراڼګوکې زړی دمازدیګرماتوي
راته موسکۍ شه اونغمه رانه دمینې غواړه
چې وچ زړګی مې کله تنده په ګودرماتوي
مینه ژوندۍ ده مینه نه مري په دیدار مینو
دښمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
غبرګې به راوړي دچندڼو جنتې خوشبویې
شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندي ښکلوي
نن که جاناڼ راته د درپه کاڼو سرماتوی

۱۶/٤/۱۳٦۹تنې وړه خیسوره

دشپو نهنګ

دګل په قبرېږ جنډې کړې دبورا وزرې
دزړه فرياد مې کوي عرش ته د دعا وزرې

د يارپه درکې رقيبانودومره وويشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزرې

شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
لرخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې

رلی داوښکو د ژوند ون په مارغه ووريده
اوس يې پرواز ته نه جوړيږي دخندا وزرې

خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاوومېره
چې مې راندہ نظرته ورکړي درنها وزرې

موږيې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتپځل
ګوندې زموږديوې هم وکړي دبرېښنا وزرې

دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوي سيندکې دطلاوزرې

۱۹/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

دشهید محبوبیا

پرون یې غېږله ګلوډکه وړه دیا رله پــاره
نن یې ګلونه شوګول خو دمزارله پـــاره
دورك پتنګ دبیـالــیدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دسـهار لـه پـــاره
د پرون سروه نــن وهلـه دخزان سیلیو
لکه جنډه په رپیدو وه د یادګارلـــه پاره
لکه بلبله چې په غشویې سیــنه ولـګي
ژبه یې نه شوه جوړولی دچغـارله پـــاره
د ناو ې توب داسره جوړه ورته داورجوړه وه
ژوندون یې څه وو؟ قیامت وو د دیدار له پاره
ناڅاپه سرې ستر ګې یې پورته کړی دهسك په لوري
د غم ناره یې کړه د لوی پروردګارله پاره
وې! چې پرون به یو منصوردحق په چیغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وایي د دار لـه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نــه رادرومي؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورډ دا غلو ځیګرونــو ده ډالۍ راوړې
د آزادۍ د یوه ښکلي لاله زار لــه پـاره
زړه یې دسترګو د اسمان پــه لاره وراوه
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳٦۹/۲/۲٦

ډیوې

داضطراب په سیلۍ مړې شوې دسکون ډیوې
اوس به په شپوکې بلوو دځیگرخون ډیوې
سرته مې ایښې تصورواورینې لیچې وې خو
په لمبو ویلې کړې د"اصل" دبېلتون ډیوې
ستا په اوره زغملی نه شم دمرگ یخ لاسونه
خدای(ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډیوې
ته خوډیوه دسوولوویې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډیوې
پتنگه هلته دې راتگ توهین دمینې گڼم
چې سروې ایښی د مرگوټې په ځنگون ډیوې
پرخه ، گلاب مې هم په زړه لکه چرې لگېږي
چې د دلبرپه اننگو مې کوې یون ډیوې
موږلاروي یو دمحل ډیوې موخه پېژنې
زموږ کاروان به ښکلوي دسباوون ډیوې

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

بنګالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتبروغشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تبنتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم ځنګل کې پروت و
* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردې راته غېږوه غوړولې
څه پسته وریښمینه غېږوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصبوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
په سکروټو په اغزوکې
دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستۍ اوله خماره
عجیبه شوم بېکاره
خدایه مانه لیده لاره
په سکروټوکې پښې یېلي
ګډیدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په یاد کې
له ګلونو له ګلزاره
یومنصوردې رانه جوړو
ډارمې نه کیده له داره
په بارباز مې یادولې
زما عشقه زمایاره
په تندي باندې مې ښکل کړل
ستاد درکانې په مینه
دښکلا ګل ته مې ورکړه
په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگیرې شوې چتې پېغلې
دارمان ژړې اوده وو
هغه ستا دحسن گلې
هازما دمینې گلې
پروت و، داسې غلې ملې
لکه پروت دچاگمنام شهید مزاروي
پرښتوپرې دشینکي اسمان شین شال وي غوړولی
دسپوږمۍ وړانگنه شمع
ورته ځل وهي بلیږي
چې له تاویې سپینې اوښکې
لکه ستورې رابهیږي
* * * *

دنسیم یوه پستوکې څپه راشي
د مشکینو څڅو بوی یې
په څولۍ کې وي راوړي
لکه خدای(ج) په قدرتونو
پسرلی وي راټول کړی
پرښتو په یوه غوټۍ کې وي راوړی
لپونوته یې ډالۍ کې وي راوړی
یوه څه خوږه نشه وه
څه خوږې جوتې یې راکړې

څه ښکالومې واوریدله
د ختیز لوري ته ګورم
دتنکي لمر په سالو کې پټه پټه
دخوبونو شهزادګۍ مې
په موسکاموسکا رادرومي
رانږدې شي و دریږي
دتنکي لمر په سالوکې
اودتورو وریځو لاندې
لکه ګل راته موسکۍ شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسینې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلي
خو ای کاش چې مې په ښنو کې
وي پراته لکه مارونه
دطلسم زنځیرونه
دخوبونو شهزادګۍ مې
داسې وتښتي له سترګو
لکه خوب دپرهرژلو

قوس ۱۳٦۹ ننې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې یوجهان لرې
په یوه اغزنه په یوه سوئ دښته
د درد له ناوې سره
په ویښه شپې تېروم
د مرګي وږي سپې چاپېردي رانه غپې راته
د زغم په لاس کې مې چاره دمجبورۍ نیولې
دژوند له غوښونه مې
سپېوته بوتې نیولې
اود دردناوې ته دسرو وینو خالونه ږدمه
څوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېریانو درنګینو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبرېښنا په نیلي سپورتبرېږي
دنیلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غوږونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په ګوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفې شونډوکې
یودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه دیوې زړې غمجنې کونډې
یوکرېدلی سرود
د پیغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
ته مې په خواکې پهیو نوي نیلي سپورتېږېږې
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاووپوړیزه بامه
لاندې راولویدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۲۸/ ۳/ ۱۳۷۰پېښور

غزل

ډېرېږې چې د هجرخزانونه ولیدل
ما د ګل په سترګوکې ګلونه ولیدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادګل په قبر بیر غونه و لیدل
پټې یې چړې کړه چې لړمینه شي موسکی
کوردمینې رنګ دی غوځ مې زړونه ولیدل
خدایه ! یو رښتیا کړه چې شودواړه غبرپه غبر
د پرمې دجانان په باب خو بو نه ولیدل
اوښکې یې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
جوړمې په لبمو کې ګودرونه ولیدل
څومره چې دښکلو شنه خالونه ډېرېدل
دو مره مې په خپل ځیګرداغونه ولیدل
څنې شوکوي په مخ نوکارې لګوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه ولیدل

۱۳٦۹/۱۱/۳ پېښور

مهاجر لاسونه

زموږ مهجورو خولړو گــــوره پـــالي لاسونه
چې تاویه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟

حسن مو دپرپه نښتیځــــلو زړونو ولمبـــاوه
زموږ په وینو سره ترلپچو دسپرلي لاســـونـــه

په دې گناه چې دسپوږمۍ نورته یې لپې نیوې
غوڅ شول په بېخ کې دسپېدارتنکي خیالي لا سونه

زما دمینې کلی رنگ په دیوالکوبې پراته
له تورپېکې درالویدلي کشمالي لاسونه

پروت داکبر پا چادربارکې دشهی پوړنې
د زنځیرونوماران خوري دتوردلي لاسونه

د گل په قبرېې جنډې دیادگارونو رپې
دتوربورا څیري وزرونه دمالي لاسونه

دجهنم دشپواوږده تنده مووگالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته گلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لمبوکې سوې شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
مسیحا راشه په تار تار کې یې ساوغزوه
دمرګ په بت ساړه پراته دژوندانه شالونه
په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
سرته مې ایښي دي ستا خیال په څنګا نه شالونه
شوګیرڅېلې سترګې څه ملال خوبونه ګوري ؟
پراته په سرېې غشي غشي که بانه شالونه؟
ښبتنه څوبه چنګېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
مغل اسونه پښوکې مړي.پښتانه شالونه
په شال مینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې رېږي په غره په دامانه شالونه
د زړه جرس دشبېن خالوکاروان ته وشرنګوه
چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

۲۳/ ۹/ ۱۹۹۱دتنیو غرونه

دسترګو ګودروڼه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــرل
ما په هر پرهرکې بهارونه وکــــرل
داداوښکو تخم چې ډیوې راشــنې کوي
چاپه تورماښام کې سهـــارونه وکـــرل؟
نن چې دسپوږمۍ څولۍ کې ستوري ټولوم
ګوري به سبا چې مې لمرونه وکرل
پام ! په منصوري رنګین ګناه یمه مـیـن
رامې شي خندا چې تادارونه وکـــرل
وابه وري درخومستې نغمې دمحـبت
بیا دادم ګوتو شا تارونه وکرل
سپینې مرغه کۍ به تورو غرونوته راځي
تورو که څومینه کې تـــورونه وکـــرل
ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راشـــنه
خیرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــرل
ماتې به شي تندې دمودوپه پـــونظر
سترګو که په زړونـــو ګودرونه وکـــرل
جوړمې کړود. درد ستړي کاروان ته دمه ځای
ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکـــــرل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ۱۹۹۱

دسندرو جامې

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبرو جامې
اوښکې سنګې مې شوې جانانه دسندرو جامې

دجادوغشي شوکوي دشنو کوترو جامې
دېوانو يوورې ساپېرونه دوزرو جامې

څه شوسپرلي چې په کې تک وهو دميني کيږدۍ ؟
څوبه شکوي تېره اغزي له څونډورو جامې

خنداوهه خپې چې غرڅې غونډې خوب ترپ ووهي
وړموته واغونده دمشکو دعنبرو جامې

هغه مين مازديګرى مې په زړګي وريږي
طلا يي لمربه چې مينځلې په ګودرو جامې

مينه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامې

چې په لمن اوپه ګرېوان کې سرحدونه رنګ شول
شي به جنډې دلېونو او ببرسرو جامې

دسهرابي نظرکاروان مې لېوني شو درځي
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغرو جامې

پېښور ۱۳۷۰/۶/۳

(c) Ketabton.com: The Digital Library

تنهاکي

گوتي تنهاکي په زړه هم تنهاکي
څه چي لیکم شي په قلم تنهاکي
وږمې رندي وي خدای زده چیرته لاړې؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکي
دلېمو فرش مې ورته وغوړو ی ء
هسې نه پښې شي دصنم تنهاکي
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښتل
اوس په اغزوکي لویوم تنهاکي
دردمې دعشق رباب کي خالي وکړې
په زیر تنهاکي اوپه بم تنهاکي

۱۳۷۰/٤/۱۲ تني دنريزي کلي

خمار

دګرېوانه په تاردانه دانه شـــو
ساقي راځه خماردانـه دانه شـو

ستا درنځوروماړاوو سترګو په نوم
زمادزړه اناردانــه دانـــه شـو

راځه په بام ټول کړو دستورو ګوهر
دهسك دپېغلې هاردانه دانه شو

نظرمې ستادا ننګو په څوکـو
لړو په سپین سهاردانه دانـــه شو

له سپېلنيو درمـــندونه ډك شـــول
دمحبت انګاردانـــه دانـــه شـو

زاهد په سلوتسپـــوروويشتـــه
بنه شوچې بيايې واردانه دانه شو

پښې يبلې راغی د چړوپه څوكو
ستا په درشل بهاردانـه دانـه شـو

تړې كاروان ته لپې جـام جـوړوه
كه دمنګو كتار دانه دانـــه شو

پېښور ٤/ ٣/ ١٣٧٠

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوښکو مستې نـه دي
دسلګو غوټې مې پرانستې نـه دي
په تا آيت دموسکا کـله راځـي ؟
ماستادخولې سيپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتـه ونښتيـځه
چاوې نغمې مې مې پرستې نه دي ؟
زما زلمې نظرته نـاوې نـه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګيه خال شه په تخت وګرځه يـرغل
د وروزو تورې يې پيوستې نـه دي
دښته دخيال مې تلوسه دختـن
ورکې هوسې لاچاراوستې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخيبرپلازا

شهيدې پرښتې

دسمنګان شهزادګۍ کوندې دستم د لاسه
هريو سهراب موسورپه وينو درستم دلاسه
رابعې ويني کړې دبلخ په حمامونو غزل
يکتاشه راشه ستا د مينې د پرتم دلاسه
دشيطان غشوکړې شهيدې پاکيزه پرښتې
ګلونو څوړندې جنډې کړې دماتم دلاسه
دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغۍ وريږي
دغوټۍ ژوند په اغزوپربووت دشبنم دلاسه
سهاره راشه دروحونو پتنګان موسول
ډيوې دزړ ونو موبليږي دتورتم دلاسه
دخيال مرمرراباندې وتراشل دمينې هنر
دهجران کرښې ورانوو دخپل صنم دلاسه
په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چړې موښخې په پرهرد بې مرهم د لاسه
درخواووه پوړنې لرې کړه له ښکلې مخه
پرپرده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پېښور، خيبرپلازا

د ري ښاغلي وينه

منم چې لمربه نن سباپه هوسناکو ګوتو
دوچوڅـانګو پـه سـرورګوکې
دپېغـلتوب پـه خوب اوده تلوسه وتخـنوي
دبادامي سترګو دښکلي انتظار پـه خـبربه
پاسته پاسته سپېڅلي سپېن ګلونه وخندوي
اومستانه سپرلی بـه راشـي لـکه
دشهنشاه دربـارته شنه چپن پـه غاړه قاضي
درنګينی تسپې پـه لاس کې لـه خپل ځانه راضي
اودوړمو پـه لاس بـه سپړي دګلپاڼو دفـتر
پـه هره پاڼه بـه احکام ګوري دحـال اوماضي
چې کـله ووينـي پـه هـره پـاڼه
دبلبلانـو پـه نغمـو لړلې
درې ، درې کنډوکي څڅېدلـې وينه
ترخه خنـدا بـه وکړي وبـه وايي
څومره زلمیـو بلبلانـو لـه نکاح سـره سم
دنیـم بسملو تـرانو پـه ژبـه
دپولادي غشو پـه سرولاسونو
دژوندګلپېغلوناوکيو ته طلاق ورکړی

۱۸/۲/۱۹۹۲ خیبرپلازا پېښور

په جانان مېن

پربېږدیء چې په دارمې کړې دځان مېن
وایمه چې یمه په جانان مېن
وینې داحساس مې ښکلې نه غواړې
مورشوپه غمیو د پېزوان مېن
ستن مې کړقلم تارېې غزل غزل
شوم دلبونیو په گرېوان مېن
خدایه نه راځې عزیز دمصرشو
دابه یوسف نه وې په کنعان مېن
هسې نه چې تق زاره یې وچوې
لږخوشه وصاله په هجران مېن
مه ما توه زړونه خولعلو نه دې
څله زړ و ې په بدخشان مېن
بس دی بلبلان په غشو مه ولیء
پربېږدیء په لاله په ارغوان مېن
وایم چې خزان دې هېو نه لیدای
دومره دې یم گله په ارمان مېن
زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مېن

۱۳۶۹/تیې دچورکونډې دځنگل لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاخه زګېروي

دغشو باد په دیوالونو ببـري وشـــوکـول
ښکلويې ځومره په ماتم کې پیکي وشوکول
دديدارتږي مجنون څه وکړي په کومه لاړشي؟؟
چا، دليلا له قافلې نه ګونګري وشوکـــول
راځيء خولىء دسليمان په سرکړو ناوې يې کړو
دېو، دارم له ښاپېرى نه ځونډي وشوکـــول
دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پترې وشوکـــول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هېڅ نه شي کړای
تاته مې عشق يوه بکوا سپېلني وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستـــــلې
له ځيګر خون مې پاخه شوې زګېروي وشوکول

۱۱/ ۳/ ۱۳۷۰ پېښور

سیندوکی

هلته یو سیندوکي غوروليږ ده ځولی
داسې ښا يستوکي لکه مینه دسپوږمی
کړي نرۍ څپې يې له يو بل سره مستی
ليچې سره تاوکړي لکه پیغلې جینکی
* * *

شوریږي دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
څاڅي يې له څاڅکي څاڅکي مینه محبت
وګورۍ انځورته يې هنداره شو فطرت
ناڅي په کې ناڅې د ښکلاوو قیامت
ايښې پرښتو ورته په بم په زیرلیندی
داسې ښايستوکي لکه مينه دسپوږمی
* * *

ښکلي څوکيدار يې دي په غاړه هريوګل
هره پلوشه يې ديوسف دخوبو ځل
پنډې پري مچي دي لکه توري دغزل
يا يوتخیل چې څوځو ځله شي صيقل
پالي پالي ورشي ورته ودريږي په ژۍ
کړي نرۍ څپې يې له يوبل سره مستی
* * *

اچـوي پــه غــاړه يې بلبل دنغمــو تال
کيف يې په نغمــو کې د داؤد او دبلال
خوري خوربې تالې کله په سر کله په تال
کلـه دجمــــال په غبرکـــې کله دجلال
مسته شي اووه شالـــونه واچوي غوټې
لېچې سره تاوکـړي لکه پېغلې جينکۍ
دابنکلې سيندوکي دادخداى دفـن شهکـار
دې کـــې خداى ځاى کړى دنغمو يومست ابشار
ناست يې دى په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دى تـــرانې مينځې دربـــاب اودستار
پټې لـــه دپـوانو ورتـــه راشي ښاپيرى
لـوځې شي د «پړ» دجـامو وشلوي تنې
سرې سپينې مهينې لکـــه وي دنوربېرى
هلتــه يو سيندوکي غـــوړولي ده ځولۍ
داسې ښايستوکى لکـــه مينه دسپوږمۍ
کړې نـــرۍ ځپې يې له يو بل سره مستۍ
لېچې ســـره تـــاوکړې لکــه پېغلې جينکۍ

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژوند پردېس او داسمان ښاپېرۍ

خدایه زما د زړه په وچه دښته
تاخوږباران دعشق راو وراوه
دا وچه دښته شوه په گلوپټه
ماددې دښتې دگلونو منځ کې
د ژوند پردېس ته له غونچو نه گړه جونگړه جوړه
په دې گلونو کې به رغښتې تل دخیال غرځنۍ
ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
ته به خبروې خدایه !
ستا له فردوس نه به راتله یوه ښایسته ښاپېرۍ
چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو
په سپینه غاړه یې امېل دجنتي غمیو
دنور پښو کې گرځیده په نازدگلو منځ کې
دشیطانانو له تهمت نه باغي
دپېغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه
دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې يې کلك ونيوه
دژوند پردېس يې طلايي ځنو کې
کتارکتار ګلونه ولګول
دواړو يو بل سره دميني مزي وغځول
خوداتنکۍ مينه پخه لانه وه
چې شيطاني خزان دللمې ګلان ورېژول
د ژوند پردېس مې دګلونو په ځای
اوس داغزيو په کوډل کې اوسي
اوهره شپه په ښاپيرۍ پسې اسمان ته خېږي
دشنه اسمان په چړپيدلي سيندکې
دسپينو ستورود سپين کاڼو په سر
په ييلو پښو ګرځي د ښکلې ښاپيرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان يې چې شهيده نه کړي
چې يوه ځولۍ دځراغونو راوړي
چې بيا ښايست دسهارونو راوړي

پېښور ۲۱/۱۲/۱۹۹۱

دزرونوژبه

زه لاکوچنی وم چې دسپینې سپوږمۍ
په سترگکو پوهېدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهیدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهیږم
مادمـینو زړونو ژبه زده ده
داسې پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په گوتو
تنۍ دپرخې خلاصومه دغوټۍ دگمیس
زه له گلپاڼو سره رازلرمه
دخوشبو یې په ژبه ښه پوهیږم
زه او ورمه چې چېرته لارکې سره مخ په مخ شو
خه غلي غلي سره ومو سیږو
دمایه اوښ دڅهوه یې اوسور بخو نو سترگو

دغتو اوښکو په اينو کې وينم
دلوټ کاروان دورك ځاروان دتصوير ونو جهان
زه د ټاګورګيتا نجلي سره سندرې وايم
دسپينو اوښکو په سپېڅلې ژبه
هرې سندرې ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
ځيرې لمن يې لکه پاڼه د قرآن ښکلوم
په هريو تارېې دليلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرين تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهيږې ؟

پېښور خيبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

یاغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو پاڼوکې نه پټیږم
زه په بربنډو غوړګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړیږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه یو مـین یو لیونی اویو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پټیا
دغوړېږدې په یاغي چیغو شلوم
خدای مې شیندلي دي په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشوروله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
د طلايي هلال په لور ، د څليدو نکو ستورو
دښکلي سيوري لاندې
گېډې ، گېډې يې ږدم دگل په درمند ونو باندې
ته مې په غشو وله
خوزه په سوو لوغړنو وينو
پېغلو غوټو ته ورکومه غسل
اودتنکي پېغلتوب
مبارکي ورکوم

پېښور ۱۳/۱۱/۱۹۹۱

دغزل تږی

زه دماښام په گوټ کې غلی ناست یم
یوه غزل ته داسې تږی یمه
لکه داوړي روژتي او لالهانده بزگر
چې دخواړه او بلالي اذان یو تاندانتظار
په وچ زړگي تېروي
خیال یې د زړه په سوځیدلې ځمکه
دتورو غرو سپینې چینې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنگونه
چې پرې رنگینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه ولیکمه
اې له رنگینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام الهې !
ستادورېښمینو پښو پسته ښکالو به کله راځې ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاڅې مې د زړه له ستونې
د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنگینو غزلونو تږی
ستا دموسکا دآیتونو تږی
تا ته بیگا دغزلونو مولۍ
وایه ! زما په باب کې هیڅ ونه وې ؟

۱۳۷۱ پېښور

ستړی کاروان

خدایه ! د گل کړې یې قدم قدم کې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپیروارم کې واړوه
خاخکي خاخکي توی شو خال دغونډو غونډو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه
ښکلوته مې واوروه چې شمعو غوندې و یلې شي
زه دسوز غزل یم ما په زیروبم کې واړوه
لړمې داغریبه مینه کاڼو زړو ته ورو له
یاد مې لکه اوښکې دلیمو په چم کې واړوه
زلفې تورتمونه غرونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا ترې ما په پیچ وخم کې واړوه
باغ چې دشیرینې د الفت په اوبو ولاړ بې
غر د بیلتانه په فرهادي اړم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتیا کو پنې یتې کړې
اوس می لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اننگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي

ښکلي مخ ته خامخا سترګې ور اوړي
بوراګان خو دګلونو په مذهب دي

دريا زاهدان سپي د دوزخونو
شاعران خو شاګردان د ښکلي رب دي

وې يې سترګې مې درياب دي دومره ورې دي
ماوې نه خو عادتونه مې د کب دي

ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي ګوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راوربړې څه باران خــونه يې
هسې مې درد راو يښوي ګرانه درمان خونه يې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لـــيك وي
سپينه کتابه يادوم دې دومره ګران خونـــه يې

دخيال هدهد دې څومره ګڼ ګڼ پيغامونه راوړي
دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې

مايه بې وخته ليونی کړې په اغزو به ګرځم
غېږبه رانه کړې ښکليه باغه بيابان خونه يې

دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه يې

دنور په غشو مې له هسك نه په لېموکې ولې
نه راځې ستورې داسمان شوې مهربان خونه يې

ښکليه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
بيا راته وايه چې د رواغ وايې کاروان خــونه يې

پېښور، عقرب ۱۳۷۰

ګوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح درسره مینه کوي
زما د لوړ تخیل نوح درسره مینه کوي
چې دتیارو توپان په څمکه راشي
دهسك درياب ته دې راوخېږوي
ماسره یو ځای دې دستورو په ګوهرو پسې
دسپوږمۍ سپینه نوراني بېړۍ کې وګرځوي
ستا په پاسته ورغوي ولیکم دمینې غزل
«ګوره چې هېردې نه شم»
دايې وروسته مسره وي
ته د ماشومې غوندې وتخنیږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسيږي
او دتیاروتوپان تالا والا شي
بیامې چې څوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وایې زه یې نه پېژنم
لامې لیدلی نه دی .

پېښور، خیبر پلازا ۹ / ۱ / ۱۹۹۲

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لیندۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تشې څولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې څپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غېږه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلۍ به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوځۍ ونیسي

پېښور، بورډ ۵/ ۵/ ۱۹۹۱

غزل

کتاب مونه زده خو دمیني آیتونه وایو
داوښکو توري لولو څیري ګرېوانونه وایو
موږ بلبلان دګل د زېړو زېړو پاڼوله مخ
راڅخیدلي دسرو وینو غزلونه وایو
زموږ تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنګ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو
چې دترخې خندا په تېغ شي غوټې وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
چاوې په څېرو مینانوته یې دارجوړ کړی
موږ دارته ځي وایو څڼوته دارونه وایو
پالي زموږ ترانوورغوي څه لیدلي ؟
موږد لنډ عمر خاوندان اوږده راګونه وایو
دما زدیګر په زېړه وینه یې داستان لیکلی
دمنګوټو په ټوټو بیا دچا یادونه وایو ؟
دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس ښکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو
دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وتړلې
شپه ده د سترګو سره خمار ته څراغونه وایو

پېښور ۱/ ۱۱/۱۹۹۱

یاره چې ګیله ونه کړې

ښکلوکیه یاره چې ګیله ونه کړې
په سپوږمۍ تېنده مروري کړښې مه غځوه
دخپل زړګوټي په تنکۍ غوټۍ دې
دخپګانونو اوشکونو خزان مه وروه
هو دامنم چې موده ډیره وشوه
وختونه ډیر واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستایلی نه یې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
تا خو لیدلی و
هغه زما دمینې ډک زړګی
چې ستاد حسن مرغه کې وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزریې وخوږو کی مضراب
هره پنجه یې وه ذمینې زخمه
چې په رګ رګ یې شرنګولې راته
زما دمینې ستا دحسن نغمې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
هغه زړګی په غشو ولګیده
دصیادانو په تیرو او پولاد ینو غشو
په کې زخمی شوی خندوونکی او خوږې ترانې

لکه غزال غوندې ترې تم شو او وتښتېده
په غرڅنو سترګو مېن غزل
اوس چې له دې زړګي نه وينې څاڅي
په هريو څاڅکي کې يې پټه وي د وينو نغمه
له اسوېليو او سلګيوسره
د ژوبلو زړونو دنيا ګې ته غريو نيولي د رومي
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هيره نه ده
خوکه باوردې راځي
اوس مې دزړه په غوڅو غوڅو ټوټو
ستا دې باکه سندريزو خندا ګانو په ځای
دچاپې شماره يتيمانو اوښکې
داني داني راځي اوشيندې په کې
اه..... د غمجنو سرود ونو تخم
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابروصل دی
خوب مې ليدلی دی رښتيا به شي
داپه جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالابه شي
موسکا به راشي ديتيم په شوندو
په ناسور زخم به دسولې پټۍ ولګيږي
زما ارم نه به ديوان دجنګو

ترکوه قافه څې په منډو منډو
بیا به دې ښکلیه په شعرونو لمانځم
دسورکې لرلمن به نسیم دشعلو په ګوتو
ستا سره پېژوان ته به حیران کړمه زیړی مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
ستا په دړشل به درځم مست لیونی
ته به په سترګو کې مسکی شي راته
هرمازدیګر به راکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
څکه راغلی به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سرڅکه پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکی موسکی شي
تولې پیالې به شي له کیفه او له رنګه ډکې
یوخوږشمیم به په کې ولمبېږي
بیابه یې زه اوته په سراړور
ښکلوکیه بیا خو. به ګیله نه کوې
زه به ګل پاڼو نه د پرخې دانې
دمست قلم په ژبه وڅیبسمه
ښکلو کیه ثاته به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلو کیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟

تنې دنربیزې کلې ۲/ ۱/۱/ ۱۳۶۷

ته .....

ته یو شهکار وې شهکار

ته یو کتاب وې دښکلا د غزلو کتاب
ته یو تخلیق وې دفطرت دیوه بې مثله شاعر
ته یې وې کښلی په باریکو گوتو
دتبسم په قلم
ته یو رباب وې یو سرمسته رباب
د ژوند گډا ته شرنگیدلی رباب
لکه ماشوم دې ووکټ کټ خندلي
دعشق په گوتو تخنیدلی رباب
ته یورباب وې یوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو کې په جوش وو دالفت رنگونه
تا دتاك وینه نښتېځله دصفا په گوتو
په کې یوه ذره کینه هم نه وه
ته وې مونس دترږوزږونو او دوچو شونډو
ته یو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومتیا خم کې راگیرشوي نه وو
ستا میخانې لکه چینې بهیدې
چې د زاهد ورته توبې ماتیدې
اې ښایسته شهکاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په څېرو څپېړو
راته ورېږي ورېږي سلګۍ وهي
ګيله کوي خو دمسرومرې ته غوټه ورشي
زما بڼو باندې دخوب ديستو ګوتو په ځای
يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لوېږي
اوته پرې ونه سوځې
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړې
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په وير ژاړې ؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غېږ کې
کومه د ژوند درخو شهيده پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د ترو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وایه خبریې که نه ؟

ستا لپوني خواره واره دي دخمار په غرونو
ځي د تناکو په پنوکې د انګار په غرونو
یو څو هوښیارو دي جامونه مات کړل
چادې کنډول چادې خمونه مات کړل
اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
هغه له مینې نه ډک زړونه مات کړل
دتاك له وینې سره ګډه شوه د زړونو وینه
ستا دمـینو وینه
ستا د، رندانو وینه
کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو
داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړیږي
چې بیا دامست خمارځپلي رندان
په سرجامونه د انګور واړوي
توبې توبې په سره تنور واړوي

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

تښتيدلي اخترونه

پټ مې په زړګي کې يوځو سوي غزلونه دي
وادې يې ورې چاسره چې کاڼي نه دي زړونه دي
ګوره دبنو په ستنوځه ډېرې جنډې ړپي
ړوند خونه يې څومره مې د هيلو مزارونه دي
تنده ما توې خوږه نشه دمينې هم لري
اړوه په سرېې كه ترخه زما جامونه دي
ستا دطلسمونو پسرلی مې پېژندلی دی
څوك به داسې ووايي چې اورنه دی ګلونه دي
څه تاندې غوټۍ څومره تنکي ګلان يې ورېبل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي
ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې ووينم؟
څومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي
خال كه په تندي لګوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رګوکې د تودې وينې موجونه دي
کله به قدغن ماتيږي خدايه ليونی شومه
سترګې مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه خوبونو کې لیلا د آزادۍ راځي
ویښ چې شم هغه خرې خېمې دي هجرتونه دي
دلته دارمان په‌حسین غشي د یزید اورې
ژوند مې عاشورا شو تبنتیدلي اخترونه دي
خدایه یو دعشق ابن اذر ورته راولیږه
جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي
مایې جنازې دنیم بسملو نغمو وړې دي
داخود کاروان یوځو ژوندي غونډې شعرونه دي

ثور ۱۳٦۹

دانتظار په کلي

اوښکو مې مهرلګولی ددیدار په کــلي
خدایه تېربرم بې دیدنه د خپل یارپه کـــلي
تېری زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیرې مې سرې وینې په اور
کاشکې لړمون راته څوك وسبځې دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لړمې راشي دخمار په کلی
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له خمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تیندك دي ډیوه ګی نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټۍ نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټۍ نه لرو
ځیۍ چې ورځو یه لېونو د پرستا ر په کلي
توري لیلا څنې دي څنلوهه ادا دې نه زده ؟
په دې اور دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګټې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپرلی پټېږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټۍ تا وشي دخزان په کفن
ویښ یم که خوب وینم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسیحا کله به را درومې دبیمار په کلي ؟

په شنه اسمان یې چې بوډۍ دمینې تال زنګوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنګوي
سپینې کوترې یې په غېږکې پروبال زنګوي
موږه مهجوروږخو د داسې یو د لدار په کلي

موږ دتنهاکو په پنو کې په اغزیو راغلو
دمرګي غېږته په ګډا او په مستیوراغلو
خندا موحق ده په کړلېچ کې دسلګیو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/ نومبر/ ۱۹۹۰ تنې

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړگی وي په ټټرکې ، خوچې وخاندي بهارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي

دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشکو کوچ کړي
خوشبویي یې لاسپواشي ، چې یې پاڼې تارپه تارشي

هره اوښکه یې تابلوشي ، دصنم دګرمې مینې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصال به ترېنه زارشي

مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حق وایي
عشق یې نه پرېږدي قرارته ، که منصورغوندې په دارشي

چې په مینه کې قربان شي ، هغه زړه د زړو سلطان شي
دتاریخ دناوې خال شي ، رنګ دوینوېې یادګارشي

چې فریاد داولسونو ، دبلبل غوندې نغمه کړي
د ژوند سازېې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشوښکارشي

د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېږیې دکه وي له نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګوزارشي

خو دانورپه ایرونه مري ، دا به زړونوکې بلېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلوه زارشي

پسرلیه ! ته وکوه یې ، له زخمونو نه ګلونه
چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي

چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړیږي ، چې «کاروان» بې بې سالارشي

ننهې ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتي!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوځادرله گلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزريني جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
دميني ترږوته د نورجامونه
پرپرږده خواره چې شي په وچوشونډو
لکه دستورو ځاځکي ځاځکي شراب
پرېږده دمينې لبونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته يې خوپېغله به شې
دښکلا رازيې يوه غوټه يې چې وسپړېږې
که د چړو په څوکو لاره وې هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به تومبي د پلوشو گلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

دیوسفي کمیس په عطرو باندې ولمبوه

دلردسترګې هار پرسپینه غاړه وځړوه

عزیزدمصرته ورياد کړه د کنعان يادونه

اوپه مهجور«پسرلي» و وروه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

ای دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۶۹

دپرښتې خوب

يو چمن وشين چمن و.
داسې ښکلی
لکه لرې دشيطان له وسوسونه
خوب دښکلوپرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دوړمود قافلو
يوله بله وو تېکر
لکه ګونښه مستان
خدای راکوزکړد فردوس له ښکلې غېږې
يو مين شينکی سحر
اوس يې ورو ورو لمبوې
په چينه دتنکې لمر
لکه ولامبې مريمه
خوېدرنګې زمانې ته
کړي له غيبه را پيدا
يو مشال يو مسيحا
د فطرت له رنګينيو
دښکلا وو په لمن کې
يو ه پيغله په ترېکو
لکه مسته غرڅنی وه
دمړوند بنګړي يې مات وو

مستانه وه لیونی وه

د سپرلي په شنه سحر باندې مېنه
په چمن باندې مېنه
په مین باندې مېنه
جنتي موسکا په شونډو
او خولې له گلو ډکه
ته به وايې چې دشاتو يو مچۍ ده
په گلونو باندې گرځي
يوخوږ کې انتظارېږي
په لېموکښې په څپو دی
د گل ځانگو لاندې گوري
لکه زړه چې ورنه ورك وي
له خندانه تکه شنه شوه
خپله ورکه يې پيدا کړه
پسې منډې وهي تښتي
دښکاري په شانې داهم
خپل ويشتلی ښکاررانيسي
خپل مين دلدار رانيسي
گيډۍ زلفې يو خوا بل خوا
په اوږو زنگوي خاندي
پسرلی يې شرمنده کې
داسې نازاو اد کاندي
خپل مين په غونچوولي
عشق دحسن او وصال په ډيوو ولي
دواړه ستړي اوستومانه

دچینې په غاړه کېنې
چینه سپینه راخوټکېږي
ته به وایې دحیات چینه هم دا ده
اوبه سپینې لکه تکې سپینې اوښکې
لکه دوو خوږو مینو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شیبه ښه وېږوي ژړلي
داچینه وي د دوي اوښکو بهولې
دواړه لېچې کړي ترې وکې
یو دبو اوبل دبل په لېچه خوله ږدي
لابې غوږ هم کړی نه وي
نه چینه وي نه بې باروي
پرهرژلی پسرلی وي
یو غمجن غوندې سهاروي
پرښته داسې خوبونه
هره شپه په خوب کې وینې
خو چې وینه شي ژړېږي
په ماینونو غوښه پښه بې
گرځیدونه نه جوړېږي

پېښور – حمل ۱۳۷۰

څلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې څلورتوتکې
توروسپنوکوکې يې راوړې دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډۍ تال نه يې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا څلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلرپه، ونه
دنورپه څانګه کې يې وغزول
دبوډۍ تال دهريو رنګ تارونه
په هريو تارکې يې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېيلې
دتوتکيو دا ، وره اودا رنګينه څاله
دنورپه څانګه د زانګو په شانې وزنګيده
لکه ماشوم په کې للوللو شوه
يوه دنيا يوه رنګينه دنيا
يوه موسکايوه مالګينه موسکا
اودې څلورو توتکو د رنګينو په غېږکې
خوبونه ډېرولېدل
شينکې شينکې تنکې تنکې خوبونه
ملکوتې اوجنتې خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا

د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنګو سترګو

لکه اغزي لکه لښې لګیده

د اهریمن له خبیثه اروانه

یولوی ښامارجوړیده

په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده

دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله

نوراني څانګې یې کړې خچې پچې

په کې لمبل به چې ځلورو توتکیو په ناز

دشینکي خوب هغه تنکۍ تنکۍ چینې شوې وچې

دتوتکیو ځاله لولپه شوه

د ښېلتانه دسرو دونو باران ووریده

وصال وړې سلګۍ وهلې اویتیم پاتې شو

اودځلورو توتکیو داړوکې کاروان

دمینې زړه و،دهجران په چاړه نیم پاتې شو

خدای خبردوې توتکۍ چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟

دسبا سپینه کښتۍ

دشنه دریاب اودخواره غونډې شمال له غېږې

وحشي توپان په تورو تورو ېنجو

دتورو شپو دګردابونو غېږته ځنلوهله

خودسبا ماڼو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته ښامار په لویه خېټه
دسپینو غشوگـو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهریې گډله تورو وینو سره وبهیدل
دلمرله ونې نه راپرېووت تاوې غرونه ړنگ شول
خاکې نړی کې زلزله شوه دېوالونه ړنگ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایرونه پوهېږم
زموږدښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله گردابونو راوتلې نه ده
دلمرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تالونه وهي
هغه څلورتوتکې ورکې دي اوهېڅ نه راغلي
دنورپه څانگه یې رنگینه ځاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وگورئ چې شته اوکه نه ؟
یومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظریې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلمردونې

دترهیدلي سیوري لاندې شپېلۍ وغږوي
په پاروګړوګوتو
چې دنغموپه جادو ګروګوتو
دنورله ځانګو ماران وشو کوي
چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوتو
هغه ترخې هغه زهري تناکې
ترخه ترخه زهرېې وبهوي
بیایې خوږې شپېلۍ ته هسکې غږې ونخوي
چې دلروني ته یوسېل دتوتکیو راشي
دنورپه هره غزیدلې ځانګه
څلور، څلور توتکۍ ځالې وکړي

پېښور ۱۳۷۰/۵/۱۵

ازانګې

ګله دا ډېره موده
ستا د وږمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګي ټمبل وهي
زما دروح په ګړنګو کې ازانګې خېروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کـې دوه مـين بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پاڼو کـې مخ پټاوه
ګله تنکۍ وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګۍ وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو ځواب نه لاره
تنکۍ به وې ګله ګونګۍ خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريداى مې شوې ليداى مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلى راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بڼکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتورى ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغېږتاو وي

پېښور ۳۰/ ۱۰/ ۱۹۹۱

دارغوان خوب

په زړه مې اور بلیږي یا د، د جانان چېرته یوسم ؟
چې په کې ونه څوځي ، روح دارمـــــان چېرته یوسم ؟

ښکلي نادان دی تري امېل دغاړې نه جـــوړوي
وایه دانې دانې د دروهــرجان چــېرته یوسم ؟

مصره ! په تاکــې خویوه زلیـــخا هم نه وینــم
ورونو شړلي دا یوســف دکنـــعان چېرته یوسم ؟

داسې لېمه نه شته چې رنګ یې شي اوپټ شي په کـــې
په وینو سور خوب ، دزخــمي ارغوان چېرته یوســم ؟

ماوې چې خپور به یې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو ریښې ریښې سالو د الـــوان چېرته یوسم ؟

خپل مې ختن خپل مې ښکاریان دي او غرڅې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چــېرته یـــوسم ؟

چې مې د خیال په پسته دښته کــې اغزي خواره شول
زه د وریښمینو غزلونو کاروان چېــرته یوســـم ؟

پېښور خیبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي گلپيغله

شپه دخوبونو په تپال وزنگیده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ویده شي
داسې چوپتیا او کراري خوره شوه
دپسرلي گلپیغلې غلې غلې ساه واخېسته
او دمـین فطرت له غېږې ورو ورو ، وېښویېده
ځان یې بربنډ دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپین ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانگو په نریو لارو
په سپینه غېږکې یې خواره واره شول
د پسرلي گلپیغله
سلیماني تخت ته بلقیسې غوندې وختله
دپرېشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څنهو خو شبویې وروي
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
دپاکې مینې گنهکار وته جنت جوړوي
خوای عظیمه خدایه !
زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده شوه
خدایه که غوځې دې کړې
دجهنم دسرو اورونو ژبې
د اهریمن د طلسمونو ژبې

پېښور ۱۳۷۰/۱/٤

قحطي

نه هنګامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هديرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرېږي چې دسوال قحطي ده
پیوند د وروځوکې خوګې خالونه نه ځايږي
په دې ساده ښکلي محراب کې دیو«خال » قحطي ده
ولې تندي مو اورنګانو ته سجدې لګوي؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده؟
لړخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکاریږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوك دې فرياد ناوري سره اوسپين نه لري؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتنهیو غرونه

١٣٦٨/٨/٦

ا هداء : دشهید شمس الرحمن او شهید محمد میرپاکو ار واوړته .

له وینو ترموسکا

څه مستانه شوردی غوړونه کیږدیء
چیرته مسیح په هدیرو راغی
وګوریء مړي له خندانه شنه شول
مړاوي غوټۍ په یوه سترګك دشبنم وموسیدې
له مرک یاغي شوې دسیلۍ په غیږکې وغزیدې
ګوریء ګلونه شوي جنډې جنډې شوې وریپیدې
څومره بې باکه دا غزوپه څوکو ونڅیدې
او دپیړۍ د خزان مړي پورې وخندیدې
څه مستانه شور دی غوړونه کیږدئ
ړندې ړندې شوې دپیړ یو دکوږ ګرو سترګې
شینکی آسمان دکوه قاف په لمن ووریده
ډیرین دیو دمنارې له سره وښوییده
یو ه ژورګړنګ ته وغورځیده
هغه لاسونه یې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې یې دقاف دښاپیرووزرې
څه مستانه شوردی غوړونه کیږدئ
دښا پیرودځنو بوی راځي
هلئ زموږدګلې
په هغه ستړې ملوك زیری وکړئ

بذري جماله يې سلام ته راځي
څه مستانه شوردی غوړونه کيږدیٔ
راغلې ښځې دسندريزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ورتې
چې دسحر وينې يې ښخبلې هغه شپې ورتې
هغه چې تش نوم يې دښارپه مرئ
لکه ځپسه پروت و
يوه ياغي آواز دښار له مرئ وشو کاوه
دوخت بوډئ زړه ريتا ړه کې دغوټې په شان
دعدم تاخ ته ورو وره وغورځاوه
څه مستانه شوردی غوړونه کيږدیٔ
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
درښو اوښکو دريا بونه وچ شول
جادولوګی شو ، طلسمونه وچ شول
جادو ځپلې سترګې وغړيدې
هلته دوينو دساحل په غاړه
د يوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وينو لمبيدلی شال بادونو يوړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړی جهان يې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردي غوړونه کېږدي

هلته پوشکين له غزليز وسترګو

دتولستوي په مينه ناکه څېره ووريده

وې يې داښکلې اورنګين محشر له کومه راغي ؟

چې د بتانو نړۍ ونړيده

دتولستوي په شونډو

يوې خوږې موسکا بريښنونه وکړل

له نازه ډکه اشاره يې وکړه

دجنوب لورته يې اوږده او مرمرين لاسونه وغزول

۱٦/٦/۱۳۷۰ پېښور

ددیو دقهر په ځیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې گلونه وغورځول
دهریوگل په شوکیدلې پاڼه
دوه دوه مېښ بوراگان
لکه د پرخې په ځیر ، وورېدل
دا پولادي لاسونه
دگل دهرې یوې پاڼې په مخ
دڅاڅکي څاڅکي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راکاږي
دهرو دوو ، دووبوراگانو ترمنځ
دبیلتون بریدجوړوي
د دیو دقهر په ځیردوه لاسونه
دتورو کاڼو خواته وغځیدل
ځولۍ یې ډکې کړې له تورو کاڼو
دښاپیرۍ په غیږکې سپینه ښیښه
په کاڼو ولي چې ذرې ، ذرې شي
چې ړنا بوره شي تیارې خورې شي
دغه ښیښه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډکه

۱۳۷۱ ثور

پېښور

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دپنځلسمې بسپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوږو . واوریدله
له شنې کړکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
باغ یې دنور په رڼو کاڼو وویشت
سترګې مې وبرېښیدې وتمبیدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وینو سور شو
یوه ګړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
وریځو وربېښیمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې وزنګاوه
زړګي مې وریځو ته یو ه دنیا دعا کوله
په یوه تږې تلوسه بدل شوم
هرې شیبې د کال پېښنې کولې
دانتظار دېوانو
دشیبو غږونه وو په لار کې ایښي
اوپه دې لاره یوه سترې قافله دوړمو
دچا دځنو خوشبویۍ باندې لړلې وه راورسیده

دتصور په ائینه کې یوه ښکلې راته ومو سیده
کږنگ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
زه له خندانه شین شوم
یوی ښایسته ښاپیری غېږه راکړه
زما په خو ږ سترگویې وموښل تنکي لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د گلونو په لوستلو باندې وپوهیدم
په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
بیا ښایسته ښاپیری غیږه راکړه خوله په خـله شو
تنډه یې وموښله
زما په تنډه پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپینه تنډه یې سور خال ځلیده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښایسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سیندکې غسل کوم
او دگل کږ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پیښور ۶/ ۳/ ۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ دکلي شنه توتيان سپيني کوترې

خدا يه ستاکومې پرښتې واخيسته ؟
په نوراني منګولو
دګلو ږموپسته وريښمينه جارو
چې يې دلرکلي اسمان جاروکړ
له تورو وريځو اوله تورو لړو
خدايه دلرکلي په شنو توتيانو
په سپينو سپينو جنتي کوترو
ته ځومره ډيرورو ي
دښايستو نو باران
چې له بڼکونه يې
بوی دچندڼو راځي
چې له خبرونه يې
بوی دسندرو راځي
خدايه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرکلي عظيمه خدايه !
له تاکومه ګيله
ستا هغه ډيرې پرښتې خدايه په کومه لاړې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تورو وریځو کې دپیغلې سپوږمۍ ساتربته
په تورو وینو کې شوه سترګه د لمرلته پته
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جارو کړي
زمو ږدکلي شین بڼکي توتیان
کوي هرچاته دسلګو په ژبه
دخپلو ماتو وزرونوبیان
زخمي مریوکي دمستو الوتنو نغمو
دوینو زنګ نیولی
زموږ دکلي هغه سپینې اسماني کوترې
چې دسپوږمۍ په سپینه شپه یې دسوما ګلونه
په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
خونن د بر کلي وریښمینه فضاء
اغزي اغزي غوندې ده
د سپینو سپینو اسماني کوترو
د زړونو وینې ځبیښي
زموږ دکلي ښایسته کوترې
سپینه سپوږمۍ په خوب کې وینې اوسوما په خوب کې

پښېنمور ۱۳۷۰

د دیو دلاس دماتیدوسندره

زما دروح د ونې
په هغه جګه غوږګه
یوې خوږې یوې پستې سندرې
لکه د سپینې اسمانې کوترې
له زیږوبم نه جوړوله ځاله
ورته راتله دښاپیرو له وطن
لکه بدرې جماله
په سندریز اندازکې
ته لکه دیو غشي لینده په لاس کې
ماستا دغشو شغاو اوریدله
لکه شاهین وي خوشي
په یوه کوتره پسې
غشي دې شغ شوراغي
زما سندره پسې
او د زړګي په سرمې ولګیده
زما د روح دونې
هغه اوچته غوږګه ورپیده
دزیږوبم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غوندې

دښاپیرۍ بدرۍ جمالې غونډۍ
پستنه لاړه دارم په لوري
د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
او په ښې لاس مې پولادي غشی له زړه راوکیښ
لکه قلم زما د زړه له مشواڼۍ نه ډک و
پولادي نوکه یې په وینو سره وه
په خپل ورغوي مې پرې ولیکله
دناوېلې ښایستوکې اوپستې سندرې
دشهادت ویرنه
دهغه لاس دماتیدو سندره
چې غزلګرزړونه په غشو ولي
چې داروا له ونې
سپینې کوترې شړي
زما مزار ته لوحه مه جوړوۍ
زما کیڼ لاس زما دقبر لوحه
راټوکیدلې ده د زړه له تله
پرېږدئ ولاړه دې وي تل ترتله
چې لاروي مې په ورغوي لولي
د دیو د لاس دماتیدو سندره

پیښور لخیبر پلازا ۲۸/٤/۱۳۷۱

دباران زګیروی

دا څو شپې سریه سرد باغ په ستوني
یوه خپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن څربونه ویني
باران له تري باغ نه باد په دیکه ټیل وهلو
او داغزوپه غېږېې و وارره
پانوزګیروی د باران واوریدو او وبوږنیدې
دسپیره بادله ویرې ورپیدې
بلبل دپرځې په ځای سرې سکروټې وځبینسلې
ژبه یې ګونګه شوه نغمې نه ورځي
خولا دګل کنډول یې هیرنه دی توبې نه ورځي
آه دماشوموګل غوټۍ په شونډو
سپېره ګردونه پراته
اغزوتیونه د سپورمۍ رودلي
په هره څوکه یې ټوټې ټوټې الماس ځلیږي
اوس په ګلونو باندې ناز څرڅوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپیر تري د اغزیو د یو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګاموتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هابندیوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غیږکښې نینګ نیولی
چې د فرعون دا غزني ریږي
په هریوتارتارکې تالونه وهي
موږ په موسی پسې لیمه شوو
که چیرته راشي یو ماشوم موسلی په پالي پالو
چې د فرعون له اغزني ریږي
داني داني الماس راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بنګې وکړي
زموږ په باغ وزري وغوړي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سوزي

سپرلي په کې ایره شول سره گلونه په کې سوزي

د تاندوتنکي هیلو دموسکا غوټۍ لمبه شوې

بس میني هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي

عشق وسو ، لولپه شو په ښکلا اوري سکروټې

وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي

ویشتلي دنورغشي بوډۍ تپال په لینده نه شي

اورونه دي لوګي دي اورنګونه په کې سوزي

په زړونو اوربلیږي خدایه چاته وژاړمه ؟

روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې سوزي

سور اور بل په میخانه کې ساقي وسو ، جام یې پریووت

لاغرپ یې کړی نه چې تږي زړونه په کې سوزي

ختن تالاوالاشو نه غزال شته نه عطرونه

نیپام خورې سپرغۍ کړې راکټونه په کې سوزي

داڅه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې

ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي

اور کرښه غځولې مجنون دلته ، لیلا هلته

دیدن ته وا دسترګو کچکولونه په کې سوزي

الهي نمرودي اورونه ته گل وګلزار کړې

ته ګوره د خلیل خوارہ یادونه په کې سوزي

لګیږي به مرهم غوندې په سوولو زړونو

«کاروانه» خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تنې ۱۳۶۸

زما دسورکي اوښ فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونــــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امـــــیلونه وړل
تل مې تگ راتگ و ، کاروانـونوکې
تلمه په پیچو موکې په غرونــوکې
کله په اغزو کـــله گــلونو کې
تگ مې نه و خوښ په مهارونوکې
ډیر وم گرندی په قدمونــــو کې
تل مې له اوښانو میدانـــونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلــونه وړل
ډیر په خطر ناکو لاروتـــللی یم
ډیر ډیر په مستئ کې تښتیدلی یم
ډیر راغورځیدلی پر زیدلـــــی یم
کله هم گــړنگ ته ورلــویدلی یم
بیا هم په میړانه ترې ختلــــی یم
ما په مکیز غاړه بـوخ غوړونـه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونــــه وړل
هرخو مې که زړه له باره ستړی دی
زړه کې مې زرغون دمینــې زړی دی
نازمې دغریب په لیمـــو وړی دی
بې مزده مې پنځ ورتـــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـــــرې دی
تل به مې ډالې اوســـــاغاتونه وړل
غاړه کې مې سکلې امیـــلونـــه وړل
ډیر راسره یوبهـــیر کې تللـــــي دي
تللي دي.واپس کــله راغلـــــي دي
پاس راته جازونه غوریـــدلــــي دي
خواکې مې بمــونیــه لگیـــدلي دي
مرگ راته په برگوډیر کتـــنـــي دي
بیا به مې هم کته او گلـــونـــه وړل
غاړه کې مې سکلې امیـلونـــه وړل
تگ به مې دشپې په قافـــلــو کې و
لوند به مې بدن تول په خولو کـــې و
زړه مې دځوانی په ولولـــــوکې و
مل به مې کاروان په منزلـــو کې و
روح یې دشعرونو په بنگلو کـــې و
مایې د ډاگې غـونډې لیکـونه وړل
غاړه کې مې سکلې امیلـونـــه وړل
یار شومه په سختو سرو گرمیــوکې
زورمې پاتـــې نه و . پـــه تلیو کې
ور ورو به راتـلمه په غونډیـــو کې
اوښکې مې وې پنډې په ککیو کې
خه غمجن سرود مې و.گونگریو کې

ورومي دمرگ غير تــه قدمونه وړل
غاړه کې مې ښکــلي امــيلونه وړل
بيا په خپلو وينوکې غــرقاب شومه
وندې ، وندې جوړ په ښه حساب شومه
ويش په هرغريب په هر جناب شومه
ورك دسخت مرگي په انقلاب شومــه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومــه
خداى خبر چې چابه مې خوندونه وړل
غاړه کې مې ښکلي اميلــونه وړل
داغ که دکاروان په ځيــگر خون يمه
خيال نه مې شړي وايي پښتـــون يمه
وايي که غمجن دې په بيلتـــــون يمه
هرڅه دي له خداى پوه په قانـــون يمه
ټينگ عزم لرم کــه په شواخـــون يمه
زړه ته يې دصـــبر مرهمونـــــه وړل
غاړه کې مې ښکـــــلي اميلونه وړل

وړى خيسوره دچور کوښوي دځنگل لمن

۱۳۶۸ / ٦ / ۵

PROPERTY OF ACKU 4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

پیرمحمد کاروان

له ماښامه ترماښامه

دشعرونو مجموعه

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000
Peshawar 1992

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library